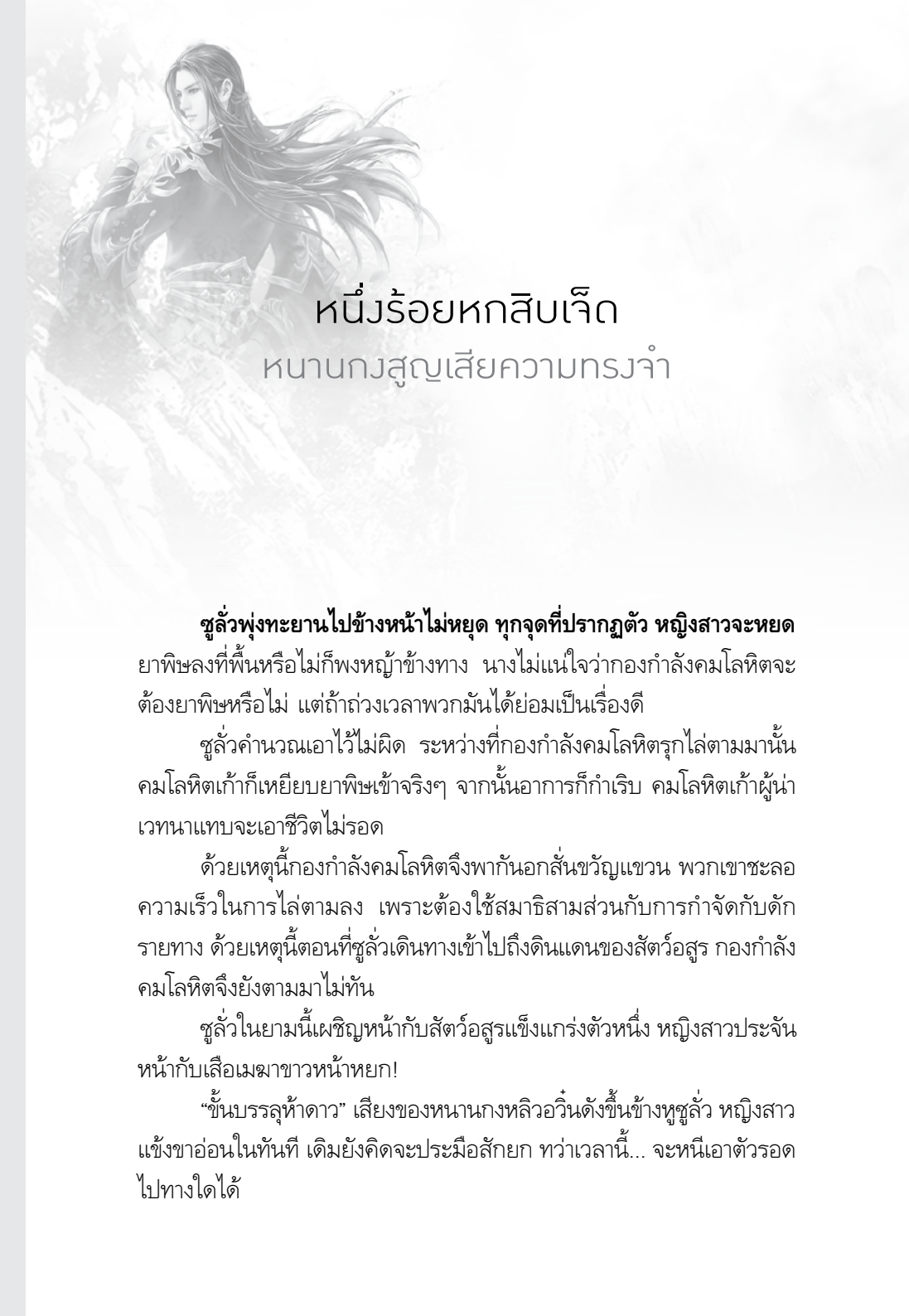

ภาคที่สิบสอง

แม้ความทรงจำของหนานกงหลิววันจะหายไป แต่เมื่อได้พบนางอีกครั้ง หัวใจของเขาก็พลันอ่อนยวบ หากเขาเลือกที่จะมีนาง ก็ย่อมต้องเป็นปฏิปักษ์กับเทียนเต้า ในที่สุดคุณชายรองหนานกงก็ยอมรับชะตากรรมนี้ เพราะอย่างไรเขาก็ปล่อยนางไปไม่ได้

หนึ่งร้อยหกสิบเจ็ด

หนานกงสูญเสียความทรงจำ

Чульฟ่งทะยานไปข้างหน้าไม่หยุด ทุกจุดที่ปรากฏตัว หญิงสาวจะหยดยาพิษลงที่พื้นหรือไม่ก็พองพญ่าข้างทาง นางไม่แน่ใจว่ากองกำลังคมโลहितจะต้องยาพิษหรือไม่ แต่ถ้าถ่วงเวลาพวกมันได้ย่อมเป็นเรื่องดี

Чульคำนวณเอาไว้ไม่ผิด ระหว่างที่กองกำลังคมโลहितรุกไล่ตามมานั้น คมโลहितแก็กก็เหยียบยาพิษเข้าจริงๆ จากนั้นอาการก็กำเริบ คมโลहितแก้ผู้นำเวทนาแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

ด้วยเหตุนี้กองกำลังคมโลहितจึงพากันออกไล่ชนวัญแขวน พวกเขาจะลดความเร็วในการไล่ตามลง เพราะต้องใช้สมาธิสามส่วนกับการกำจัดกับดักรายทาง ด้วยเหตุนี้ตอนที่ Чульเดินทางเข้าไปถึงดินแดนของสัตว์อสูร กองกำลังคมโลहितจึงยังตามมาไม่ทัน

Чульในยามนี้เผชิญหน้ากับสัตว์อสูรแข็งแกร่งตัวหนึ่ง หญิงสาวประจันหน้ากับเสือเมฆขาวหน้าหยก!

“ชั้นบรรลุน้ำดาว” เสียงของหนานกงหลิววีนดังขึ้นข้างหู Чуль หญิงสาวแข่งขาอ่อนในทันที เดิมยังคิดจะประมือสักยก ทว่าเวลานี้... จะหนีเอาตัวรอดไปทางใดได้

แววตาอำมหิตของเสือเมฆาขาวหน้าหยกจับจ้องชูลัว ดวงตาทรงอำนาจ
คุ้ยเสียดประกายร้ายเหี้ยมเกรียม! ชูลัวก้าวถอยไปข้างหลัง เสือเมฆาขาว
หน้าหยกก็รุกไล่เข้ามาใกล้ขึ้น หญิงสาวคิดจะต้องรองกับมัน

“เจ้ากินข้าไม่ได้ละ! พวก... พวกท่านพี่ของข้ากำลังจะมาถึงแล้ว!”

เสือเมฆาขาวหน้าหยกจ้องมองชูลัวด้วยแววตาดุร้าย ลิ้นสีแดงสดแลบ
เลียปาก

“ข้าพูดเรื่องจริงนะ! พวกท่านพี่ของข้าเก่งกาจมาก หากเจ้ากล้ากินข้า
ละก็ พวกเขาไม่มีวันปล่อยให้เจ้าลอยนวลเป็นแน่!”

เสือเมฆาขาวหน้าหยกหัวเราะเจ้าเล่ห์ หลายปีมานี้ไม่มีใครกล้าข่มขู่มัน!
เจ้ามนุษย์ต่ำต้อยผู้นี้อยากตายหรือไม่

ชูลัวถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว แผ่นหลังแนบต้นไม้โบราณ นางถลึงตา
ไล่เสือเมฆาขาวหน้าหยก “พี่ใหญ่ของข้าจะสังหารเจ้าแน่ เขาจะสับเจ้าออกเป็น
ชิ้นๆ เอาเนื้อเจ้ามาทำเป็นไส้ซาลาเปา! เจ้าจงรู้ไว้ว่าพี่ใหญ่ของข้ารักข้ามากที่สุด
ถ้าเจ้าคิดจะกินข้า ก็จงข้ามศพท่านพี่ของข้าทุกคนไปก่อนเถอะ!”

เสือเมฆาขาวหน้าหยกยังคงหัวเราะเจ้าเล่ห์อยู่เช่นนั้น ชูลัวขี้นิ้วไปยัง
ทิศทางหนึ่งแล้วเอ่ย “ดูสิ ท่านพี่ของข้ามากันแล้ว!” เสือเมฆาขาวหน้าหยกหัน
ไปมองตามทิศทางที่ชูลัวชี้ ก่อนจะพบว่ากลุ่มคนห้าคนกำลังพุ่งทะยานเข้ามา
ด้วยท่าทางดุต้น

จังหวะนี้เอง ชูลัวก็ตะโกนดังลั่น “พี่ใหญ่ ช่วยข้าด้วย! เจ้าเสือตัวนี้จะ
ขย้ำข้า!” พุดจบนางก็ทยานตัวออกไป พร้อมกับแบกหนานกงหลิววีนขึ้นไป
อยู่บนยอดไม้โบราณที่สูงเทียมฟ้า

หากจะกินเจ้ามนุษย์ต่ำต้อยสองคนนี่ต้องข้ามศพพวกนั้นไปก่อนหรือ
เสือเมฆาขาวหน้าหยกมองมนุษย์สองคนที่หลบอยู่บนต้นไม้โบราณ รอยยิ้ม
หย้นปรากฏขึ้นในดวงตา ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยให้เจ้ามนุษย์โอชะทั้งสองนี้ไปก่อน
แล้วกัน กินเนื้อชิ้นเลวรองท้องก่อนก็ได้

เสือเมฆาขาวหน้าหยกก้าวอย่างสง่างามไปหากองกำลังคมโลहितทั้งห้า

กองกำลังคมโลหิตตามรอยซูลู่มาด้วยความยากลำบาก ตอนที่กำลังลึงโลดใญ่อยู่นั้น พวกเขาก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะเห็นเสือขาวรูปร่างผึ่งผายตัวหนึ่งแลบลิ้นเลียปาก ขณะที่สายตามองพวกตนราวกับมองเหยื่ออันแสนโอชะ

ดวงตาของคมโลหิตหนึ่งฉายแววสะพรั่ง “เสือเมฆาขาวหน้าหยก!”

คมโลหิตสามเอ่ยต่อ “เสือเมฆาขาวหน้าหยกชั้นบรรลู่ห้าดาว?”

ทั้งหมดพากันตกตะลึงพริ้งพริต เสือเมฆาขาวหน้าหยกชั้นบรรลู่สี่ดาวก็ยากจะรับมือเต็มที นับประสาอะไรกับเสือเมฆาขาวหน้าหยกชั้นบรรลู่ห้าดาวแบบนี้เท่ากับรณหาที่ตายชัดๆ!

คมโลหิตหนึ่งหวังจะเจรจากับเสือเมฆาขาวหน้าหยกด้วยเหตุผล ทว่าเจ้าเสือเมฆาขาวหน้าหยกกลับไม่คิดจะเสวนากับพวกเขา เพราะมันกระโจนเข้ามาเต็มกำลัง จากนั้นก็พุ่งเข้าใส่คมโลหิตเก้าซึ่งอ่อนแอที่สุด!

“โฮกกก!”

ลั่นเสียง เสือเมฆาขาวหน้าหยกก็สำแดงอำนาจด้วยการขย้ำคมโลหิตเก้าภายในคำเดียว!

“ไม่!” วินาทีนั้นคมโลหิตหนึ่ง คมโลหิตสาม คมโลหิตห้า และคมโลหิตเจ็ดตะโกนก้องออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน

มีหรือที่เสือเมฆาขาวหน้าหยกจะฟังคำพวกเขา มันก็ดั่งของคมโลหิตเก้าออกเป็นสองส่วน ตอนที่กำลังจะกิน...

ดูๆๆ! เสือเมฆาขาวหน้าหยกคายซากศพของคมโลหิตเก้าออกมา!

“ไร้รสชาติ” น้ำเสียงเย็นยะเยือกของเสือเมฆาขาวหน้าหยกดังกังวานขึ้นมา

คมโลหิตหนึ่งกับพรรคพวกที่เหลือโมโหจนแทบเสียนสติ ไร้รสชาติอะไรกัน พวกเขาต้องมองพี่น้องของตนถูกขย้ำเป็นสองท่อนต่อหน้าต่อตา ซ้ำเสือเมฆาขาวหน้าหยกยังทำท่ารังเกียจ ดิงว่าพวกเขาไร้รสชาติ กองกำลังคมโลหิตเดือดดาลจนเกือบจะคลั่ง

ความแค้นเคืองปะทุขึ้น การต่อสู้จึงบังเกิด! เสือเมฆาขาวหน้าหยกปะทะ

กับคมโลหิตหนึ่ง คมโลหิตสาม คมโลหิตห้า และคมโลหิตเจ็ด! เสือเมฆาขาว
หน้าหยกถูกล้อมอยู่ตรงกลาง มนุษย์ทั้งสี่ดักขวางมันทั้งสี่ทิศ สองฝ่ายผลัด
กันรุกผลัดกันรับอย่างดุเดือด วินาทีนั้นแยกไม่ออกว่าใครจะเป็นผู้แพ้หรือชนะ

ระหว่างวิกฤติแห่งความเป็นความตายนั้น ใครจะยังมีเวลามาสงใจชูลัว
กับหนานกงหลิววินอีกเล่า ชูลัวที่ลอบดูการต่อสู้ในครั้งนี้นับโอกาสเหมาะ
จึงแบกหนานกงหลิววินขึ้นบนหลัง จากนั้นก็คว้ากิ่งไม้โบราณแล้วโหนตัวหลบ
หนีไปอย่างเงียบเชียบและไร้ร่องรอย

หลังพ้นอาณาเขตของเสือเมฆาขาวหน้าหยกมาได้ ชูลัวก็ปาดเหงื่อออก
จากหน้าผาก สำหรับผู้ที่มีพลังยุทธ์ชั้นเทพยุทธ์ห้าดาวอย่างนาง การหลบหนี
กลุ่มยอดฝีมือชั้นบรมลูมิใช่เรื่องง่ายเลย

เวลานี้ร่างของหนานกงหลิววินที่อยู่บนหลังของชูลัวเกร็งขึ้นมาทั้งตัว
หญิงสาวตกใจ รีบวางเขาลงกับพื้นแล้วเอนหลังให้เขาพิงต้นไม้ สายตาจับจ้อง
ชายหนุ่มด้วยความกระวนกระวาย

หนานกงหลิววินกระอักเลือดสีดำออกมา ชูลัวจับชีพจรชายหนุ่มก่อน
จะเอ่ย “กระอักเลือดสีดำออกมาครบเจ็ดครั้งเมื่อใด พิษในกายของท่านก็จะ
ถูกถอนออกจนสิ้น ตอนนี้อย่าจะกระอักออกมาสองครั้ง ยังต้องใช้เวลาอีกพอ
สมควร”

หนานกงหลิววินที่เอนกายพิงต้นไม้เหลือบมองชูลัวด้วยแวตาวับวาว
เดิมคิดว่าหญิงสาวผู้นี้คือตัวปัญหา เป็นภาระถ่วงการเดินทาง ทว่าสิ่งที่นางทำ
มาตลอดทางนี้กลับเปลี่ยนแปลงความคิดของหนานกงหลิววินที่มีต่อชูลัว
ไปอย่างสิ้นเชิง พลังยุทธ์อ่อนด้อย แต่กลับเฉลียวฉลาดยิ่งนัก นางไม่เพียงมี
รูปโฉมงดงาม ช้ำยังมีมันสมองชั้นเลิศที่ทำให้ศัตรูรู้ว่าไม่ออกครั้งแล้วครั้งเล่า

หนานกงหลิววินมีอุปนิสัยเย่อหยิ่งมาแต่ไหนแต่ไร เป็นบุรุษที่มีความ
ยโสอยู่ในสายเลือด เพราะที่ผ่านมามีใครรู้เท่าทันความคิดหรือสติ
ปัญญาของเขามาก่อน ทว่าเวลานี้ชายหนุ่มพบว่าหญิงสาวผู้นี้เข้าใจความคิด
ของเขอย่างทะลุปรุโปร่ง

“มองข้าเช่นนี้ทำไมกัน ดอกไม้บานบนใบหน้าข้าหรือไร” ชูลัวถูกแวตาลีกล้ำของหนานกงหลิววินจ้องเสียจนชนลูกขนพอง

จู่ๆ หนานกงหลิววินก็หัวเราะออกมา ใบหน้าที่งดงามลุ่มบ้านจมเมืองอยู่แล้ว มาบัดนี้ดูราวกับบุปผาผลิบานที่สวยงามที่สุดในใต้หล้า รอยยิ้มของเขาทำให้ชูลัวตะลึงงันไปในทันที ตั้งแต่ที่พบหน้ากันอีกครั้ง หนานกงหลิววินก็มิทำที่ห่างเหินมาโดยตลอด หยิงยโส ปากคอเราะราย สรุปลแล้วก็คือไม่ถูกชะตางาน ทว่ารอยยิ้มนี้ของเขากลับทำให้ชูลัวรู้สึกราวกับย้อนเวลากลับคืนไปในวันวานอย่างไรอย่างนั้น

“เจ้า... ไม่เลวเลย” ดวงตาคู้งามของหนานกงหลิววินจับนิ่งที่ชูลัว น้ำเสียงของเขาคล้ายยกย่อง

“แค่ไม่เลวเท่านั้นหรือ โฉนถึงไม่ยอดเยี่ยมมากเล่า” ชูลัวได้คืบจะเอาศอก

หนานกงหลิววินปรายสายตาดูมองชูลัว แล้วจู่ๆ ก็โพล่งถาม “เจ้ามีสัตว์วิเศษหรือไม่”

ชูลัวตอบ “ต้องมีอยู่แล้ว ข้ามีสองตัวเขี้ยวระ แต่ทว่าหลายปีมานี้พลังยุทธ์ของพวกมันตามข้าไม่ทัน น่ากลุ้มใจซะมัด”

“ขอข้าดูพวกมันที” หนานกงหลิววินเอ่ย

“อ้อ” ชูลัวหิ้วคอเจ้ามังกรเทพน้อยกับเจ้าแมวดำที่เขาแต่กินแล้วก็นอนอยู่ในมิติของนางออกมา “ท่านดูสิ พวกมันเพิ่งจะมีพลังยุทธ์ขั้นเทพฤทธิ์สามดาวเท่านั้น อ่อนแอกว่าข้าเสียอีก หากปล่อยออกมาในป่าปีศาจแห่งนี้ละก็ มีหวังถูกลัทธิอสูรแข็งแกร่งขยี้จนไม่เหลือกระดูกเป็นแน่”

เจ้ามังกรเทพน้อยและเจ้าแมวดำมองชูลัวสลับกับหนานกงหลิววินด้วยดวงตาดำลึบับบาว ตอนที่สบกับสายตาของชายหนุ่ม เจ้าลัทธิวิเศษทั้งสองก็ซุกตัวเข้าสู่อ้อมแขนของชูลัวโดยไม่รู้ตัว หนานกงหลิววินยื่นแขนเรียวออกมาดึงหลังคอเจ้ามังกรเทพน้อยแล้วจ้องหน้ามัน

“เอ้าว” เจ้ามังกรเทพน้อยหดคอดด้วยความเจ็บ

หนานกงหลิววีนโยนเจ้ามังกรเทพน้อยชี้ตลาดกลับคืนให้ซูลัว จากนั้นก็หัวคอเจ้าแมวดำขึ้นมาแทน แม่เจ้าแมวดำจะรู้สักครั้งเกรงชายหนุ่ม ทว่ามันกลับป็นหนึ่งพลงจ้องหนานกงหลิววีนกลับด้วยสายตาเย็นชา

หลังจากพินิจมองอย่างละเอียด สายตาของหนานกงหลิววีนก็เบนมาที่ซูลัวอีกครั้ง ขณะที่หญิงสาวยังเอาแต่คร่ำครวญไม่เลิก

“พลังยุทธ์ของเจ้าสองตัวนี้แทบจะไม่ก้าวหน้าขึ้นเลย พวกมันเอาแต่กินไม่หยุด ของดีๆ ในมิติซาก็ถูกพวกมันกินจนเกลี้ยง เฮ้อ เอาแต่กินแล้วกินนอน พลังยุทธ์ไปไม่ถึงไหน ข้าละปวดใจแทนพวกมันนั่น”

หนานกงหลิววีนมองซูลัวด้วยแววตาที่เฝ้ามองคนเซล

“...” ชายหนุ่มไม่ได้พูดอะไรออกมา

ซูลัวที่ถูกมองแบบนั้นก็เกิดความฉงน “อะไรกัน ข้าพูดอะไรผิดอย่างนั้นหรือ”

หนานกงหลิววีนยื่นมือไปลูบหัวเจ้ามังกรเทพน้อยกับเจ้าแมวดำ ก่อนจะถอนหายใจยาวอย่างฉงนใจ คล้ายอยากเอ่ยเป็นเชิงว่า ‘มีเจ้านายเช่นนี้ พวกเจ้าลำบากน่าดูสินะ’

ซูลัวถามด้วยความสงสัย “ท่านหมายความว่าอย่างไรกัน”

หนานกงหลิววีนมองซูลัวอย่างขัดใจ “เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันคือมังกรเผ่าพันธุ์ใด” หลังจากอยู่กับซูลัวมาระยะหนึ่ง หนานกงหลิววีนก็ลดทอนที่เย่อหยิ่งและสูงศักดิ์ของตนลงโดยไม่รู้ตัว และแทนที่ด้วยความเอ็นดูซึ่งเขาเองก็ไม่ทันตระหนักถึง

“เจ้ามังกรเทพน้อย สายเลือดมังกรเทพอย่างไรเล่า” ซูลัวตอบขัดถ้อยขัดคำ ก่อนจะหวนคิดถึงเมื่อครั้งที่นางเก็บไข่ของมันได้จากอาณาจักรปี้ลัว ครานั้นบิดาของมันไล่ล่านางจนสุดหล้าฟ้าเขียวเลยทีเดียว

หนานกงหลิววีนมีท่าทางฉงนใจ “ในจักรวรรดิกกลางมีอาณาจักรแห่งหนึ่งเรียกว่าเกาะมังกรเทพ เกาะมังกรเทพนี้เป็นดินแดนที่ทรงอิทธิพลไม่ด้อยไปกว่าสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่! เจ้ามังกรเทพน้อยที่อยู่กับเจ้าในเวลานี้สามารถปลุกสาย

เลือดมังกรเทพที่แท้จริงในกายได้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าหากปลุกสายเลือดมังกรเทพในกายได้จะเป็นเช่นไร”

“เป็นเช่นไร” ชูลัวอิงไป นางเข้าใจมาตลอดว่าเผ่าพันธุ์ของเจ้ามังกรเทพน้อยมีถิ่นฐานอยู่ที่อาณาจักรปี้ลั่ว ใครจะคิดเลยว่ามันจะสามารถปลุกสายเลือดมังกรเทพในกายได้!

“เป็นต้นว่าข้า... สามารถปลุกสายเลือดเผ่าพันธุ์หงส์มังกรในกายได้ เพราะเหตุนี้ข้าจึงถูกกำหนดให้เป็นราชันแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกร” นานางงหลิววินมองชูลัวด้วยสีหน้าจริงจัง ความหมายนั้นชัดเจนแจ่มแจ้ง

“ท่านจะบอกว่า... จะบอกว่า...” ชูลัวกลืนน้ำลาย “ท่านจะบอกว่าในอนาคตเจ้ามังกรเทพน้อยจะกลายเป็นราชันแห่งเกาะมังกรเทพ?” ...และเกาะมังกรเทพก็มีสถานะไม่ด้อยไปกว่าสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่? ชูลัวมองเจ้ามังกรเทพน้อยด้วยสายตาตะลึง เจ้าตัวอิงไป ไม่เพียงแค่นั้นเท่านั้น แม้แต่เจ้ามังกรเทพน้อยเองก็ตะลึงงันด้วยเช่นกัน มันมองชูลัวด้วยสายตาจมน

นานางงหลิววินจ้องชูลัวด้วยแววตาขริบ ก่อนจะพยักหน้าอย่างหนักแน่น “ถูกต้อง”

“อีก” ชูลัวกลืนน้ำลายอีกครั้ง “แต่... แต่พลังยุทธ์ของมันเหมือนจะไม่กระตือรือร้นเลย”

นานางงหลิววินถอนหายใจออกมา ก่อนจะมองหญิงสาวด้วยสีหน้าจ่นด้วยคำพูด “เจ้าเลี้ยงมันเช่นนี้ พลังยุทธ์ของมันย่อมไม่สูงขึ้นอยู่แล้ว!”

“วิธีเลี้ยงมันของข้า?” จู่ๆ ชูลัวก็เกิดสงสัยหวั่นไหวไม่ดีขึ้นมา

นานางงหลิววินไม่ได้ตอบคำถามนาง แต่ชี้ไปที่เจ้าแมวดำ “รู้ที่มาของมันหรือไม่”

“ที่มาของมัน?” ชูลัวถามด้วยความสงสัย

นานางงหลิววินมองชูลัวด้วยสีหน้าจ่นใจ สุดท้ายพอมองเห็นสายตาไร้เดียงสาของนางที่มองมา ฝ่ามือใหญ่ก็ขยับบนคิระระของหญิงสาวเบาๆ ก่อนชายหนุ่มจะถอนหายใจยาว “เจ้านี่นะ...”

“อะไรกันเล่า...” ชูลั่วมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าไม่รู้จักความ
หนานกงหลิววีนอธิบาย “เจ้าแมวดำตัวนี้มีที่มาไม่ธรรมดา หากข้าจำ
ไม่ผิดละก็ บรรพบุรุษของมันคือเจ้าเทวะวิพาร์เทพ แต่ว่าจะกระตุ้นสายเลือด
เจ้าเทวะในกายมันได้หรือไม่ก็อยู่ที่เจ้านายของมันแล้ว”

“หา?” ชูลั่วตะลึงพริ้งเพริด ที่แท่นาก็ครอบครองสัตว์วิเศษผู้ยิ่งใหญ่
ไว้ถึงสองตัวด้วยกัน แต่นางกลับไม่เคยรู้มาก่อนเลย หากไม่ใช่เพราะหนานกง
หลิววีนบอกไป ก็ไม่รู้ว่านางจะมโห่งไปอีกนานแค่ไหน...

“ถ้าเช่นนั้น... ข้าต้องทำอะไรเล่า” ชูลั่วถาม

“ตอนนี้นะหรือ...” หนานกงหลิววีนหยิบหินวิเศษสีแดงเพลิงสองก้อน
ออกมาจากอกเสื้อ ก่อนจะยกให้สัตว์วิเศษทั้งสองตัวละก้อน “กินเสีย”

เจ้ามังกรเทพน้อยและเจ้าแมวดำหันมามองชูลั่ว หญิงสาวพยักหน้า

“รับกินเสียสิ” เวลาที่ชูลั่วรู้สึกจะอายุใจต่อสัตว์วิเศษทั้งสองยิ่งนัก

หนานกงหลิววีนมองชูลั่วอย่างขุ่นมัว “หินวิเศษเก้าดาวสองก้อนนี้จะ
ช่วยกระตุ้นสายเลือดเจ้าเทวะในกายของพวกมันได้ บอกให้พวกมันรับเอาไว้
เสีย หากพวกมันตื่นขึ้นมาเมื่อใด เชื่อว่าพลังยุทธ์ต้องเปลี่ยนแปลงชนิด
หน้ามือเป็นหลังมืออย่างแน่นอน”

ชูลั่วพยักหน้า “วิธีการเลี้ยงดูพวกมันของข้าไม่ถูกต้อง?”

“เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า” หนานกงหลิววีนปรายตามองชูลั่ว

“เอ่อ...”

หนานกงหลิววีนเอ่ย “พวกมันต้องต่อสู้ การต่อสู้ไม่หยุดจะช่วย
กระตุ้นสายเลือดในกายได้อย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่คอยปกป้องคุ้มกันพวกมัน
เอาไว้ หรือให้พวกมันเอาแต่กินๆ นอนๆ เจ้านี่นะ”

ชูลั่วรับฟังแต่โดยดี

จึงหว่านเอง สายตาของหนานกงหลิววีนก็เหลือบมองขอบฟ้าไกลลิบ
ก่อนรังสีเย็นเยือกจะวาบขึ้นในดวงตาของเขา “ตามมาแล้ว”

“ตอนนี้จะทำเช่นไรดี” ชูลั่วมองใบหน้าขาวซีดของหนานกงหลิววีน

อีกฝ่ายเพียงกระอักเลือดออกมาสองครั้งเท่านั้น ถ้าจะให้กลับมาเป็นปกติก็ต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง

หนานกงหลิววินกล่าว “ถ้าเจ้าหนีไปคนเดียว โอกาสรอดจะมีมากกว่า”

ซูลัวกลับส่ายหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว “ถ้าจะอยู่ก็อยู่ด้วยกัน หากตายก็ตายพร้อมกัน ข้าไม่มีวันทิ้งท่านไว้แน่!”

“เจ้าแน่ใจ?” สายตาของหนานกงหลิววินจ้องมองที่ซูลัว

“ข้าแน่ใจ มั่นใจ และตั้งใจ!” แววตาของซูลัวบอกให้รู้ถึงความมุ่งมั่น

ของนาง

“แต่ว่าโอกาสรอดม้วย कैโนลึบ”

“ขอเพียงได้อยู่กับท่าน ความตายน่ากลัวอันใดเล่า” ซูลัวสบสายตากับอีกฝ่ายอย่างเอาจริงเอาจังเช่นกัน

หนานกงหลิววินไม่เข้าใจ ได้พบหน้ากันเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันเท่านั้น โฉมหญิงสาวผู้นั้นถึงได้บอกปกป้องในตัวเขาถึงขนาดนี้ แต่ว่าแบบนี้ก็...

“ข้างหน้าอีกสามสิบเมตรมีถ้ำแห่งหนึ่ง” น้ำเสียงกระจ่างใสของหนานกงหลิววินช่างเย็นยะเยือก

“ข้าเห็นแล้ว” แม่ปากถ้ำจะลึกลับ ทว่าหลังจากที่ได้รับการชี้แนะจากหนานกงหลิววิน ซูลัวก็มองเห็นอย่างรวดเร็ว

“ในถ้ำแห่งนี้มีไอพิษ หากเข้าไปอาจเสียชีวิต แต่ถ้าไม่เข้าก็ไร้ลมหายใจอย่างแน่นอน เจ้าคิดว่าอย่างไร” นี่เป็นครั้งแรกที่หนานกงหลิววินถามความเห็นของซูลัว

ซูลัวยิ้มผ่านดวงตา “ถ้าเช่นนั้น ก็เลือกทางที่อาจจะมิหวัง”

“ไป” หนานกงหลิววินลุกขึ้นยืน

ซูลัวยิ้มบางก่อนเอ่ย “ข้าพาท่านไปเอง”

ซูลัวใช้วิชา เคลื่อนไหวไร้เงา ทะยานเข้าไปถึงด้านในถ้ำโดยไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้ที่ปากถ้ำเลยแม้เพียงนิด

ภายในถ้ำมืดมิด มองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า ชั่วตอนที่พวกเขาเข้ามา หลังจากสุดลมหายใจเข้าไป ชูลั้วก็ได้กลิ่นคนบาดเจ็บ

“มีพิษ” ชูลั้วกลิ่นลมหายใจยามมองหนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนพยักหน้า “เจ้าไม่รู้สิกว่าพื้นที่รอบนอกเจียบจนดูผิดปกติหรือ”

ชูลั้วกระจางแจ้งขึ้นมา “ใช่ ไม่มีแม้แต่เสียงสัตว์เลื้อยคลานตัวเล็กๆ ซ้ำต้นไม้ก็เหี่ยวเฉาโรยรา เดิมข้าคิดว่าดินมีปัญหาลึกลับอีก ที่แท้...”

“ในถ้ำนี้ก็ไม่มีสิ่งมีชีวิต เพราะฉะนั้นเราอาจจะตายกันทั้งคู่” น้ำเสียงของหนานกงหลิววีนยังเรียบเฉยเช่นเดิม

ตอนนี้เอง เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นด้านนอกถ้ำ เสียงของม้นดั่งกังวาน สีหน้าของชูลั้วพลันเปลี่ยนไปเล็กน้อย เอ่ยด้วยเสียงกระซิบแผ่วเบา “ตามมาเร็วถึงเพียงนี้เชียว”

หนานกงหลิววีนรับคำในลำคอ “ฝีเท้าเจ็ดคน พวกเขาเอาชนะเจ้าอสูรเขลาตัวนั้นมาได้แล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเรารีบไปเร็ว!” ชูลั้วยอมต้องพิษจนตายดีกว่าถูกกองกำลังคมโลहितจับตัวไป

ฝีเท้าของหนานกงหลิววีนยังเนิบนาบเหมือนเดิม เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่รีบร้อน “กว่าพวกมันจะหาปากถ้ำเจอ และตัดสินใจว่าจะเข้ามาหรือไม่คงใช้เวลาไม่น้อย จะรีบร้อนไปทำไม”

เอละ ฮ่องเต้ไม่ร้อนพระทัย ชันที่ร้อนใจ... ชูลั้วสงบสติอารมณ์ลง ความมืดสนิทภายในถ้ำบดบังทัศนวิสัย ทว่ากลับทำให้ประสาทสัมผัสแจ่มชัดขึ้น เพราะเหตุนี้ไม่นานหญิงสาวถึงรู้สึกได้ว่าพวกเขากำลังก้าวเท้าบนพื้นที่ลาดต่ำลงไปเรื่อยๆ

เส้นทางนี้กว้างเพียงสองคนเดินเท่านั้น มันทอดตัวต่ำคล้ายก้าวลงจากเนินเขาอย่างไรอย่างนั้น หลังจากเดินมาราวๆ สิบนาที เสียงกระจางใสของหนานกงหลิววีนก็ดังขึ้นอีกครั้ง “พวกมันตามมาแล้ว”

“พวกเราเล่า?”

“รู้สึกหายใจลำบากเหมือนจะขาดอากาศหรือไม่” หนานกงหลิววินยังคงสงบเยือกเย็นเหมือนเดิม รวากับว่าสิ่งที่สูดเข้าไปไม่ใช่ควันทิพย์ แต่เป็นอากาศบริสุทธิ์อย่างไรรออย่างนั้น

“เล็กน้อย” ชูลัวตอบตามตรง

“ปล่อยเจ้าแมวดำออกมา” หนานกงหลิววินเอ่ยเสียงขรั่ม ชูลัวรีบส่งเจ้าแมวดำให้อีกฝ่ายทันที

หนานกงหลิววินกริดคความเข้าสู่ที่หน้าท้องของเจ้าแมวดำ เจ้าแมวดำสูดลมหายใจเยือกด้วยควมเจ็บปวด

ตอนที่ชูลัวกำลังจะถาม หนานกงหลิววินก็เอ่ยขึ้นเสียก่อน “บรรพบุรุษของเจ้าแมวดำตัวนี้คือราชันแมวดำสารพัดทิพย์ ให้มันเสฟทิพย์ที่นี้เข้าไปก็จะช่วยกระตุ้นสายเลือดเจ้าเทวะได้”

“จริงหรือ” ชูลัวถามด้วยความสงสัย

หนานกงหลิววินตอบเสียงเรียบ “แม้จะไม่รู้ว่าพิษนี้ถูกปากมันหรือไม่ก็เกิด”

ความหมายก็คือถ้าพิษที่นี้ไม่ถูกปากเจ้าแมวดำ มันจะต้องตายอย่างนั้นหรือ

“แต่ว่าทายาทของราชันแมวดำสารพัดทิพย์คงจะไม่ต้องพิษจนตายง่ายๆหรอก เพราะฉะนั้นลองดูหน่อยแล้วกัน” หนานกงหลิววินเอ่ยอย่างง่ายตายยิ่งนัก

“หว่าวๆ!”

เจ้าแมวดำร้องออกมาด้วยความโมโหเพราะวาจาเฉยชาของหนานกงหลิววิน แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงเบือนหน้าหนีอย่างยโส ทว่ามันสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่า หลังจากที่ถูกหนานกงหลิววินกริดผลโดยตรงได้ท้อง ละอองทิพย์เย็นวาบก็ไหลซึมเข้าสู่ร่างกายของมันอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนว่าร่างกายจะตอบสนองพิษนี้เป็นอย่างดี จากนั้นมันจึงเสฟทิพย์เข้าสู่ร่างกายเต็มที่

ชูลัวลอบสื่อสารกับเจ้าแมวดำ เจ้าแมวดำตอบกลับมา

“ยังไหว”

“ไม่ไหวต้องบอกข้านะ” ชูลัวกำชับ เจ้าแมวดำก็พยักหน้ารับ

พิษในถ้ำยังหนักหน่วงเหมือนเดิม แต่เป็นเพราะได้เจ้าแมวดำเบิกทาง ดังนั้นละอองพิษที่อยู่เบื้องหน้าหนานกงหลิววีนกับชูลัวจึงจางไปไม่น้อย ทว่าไม่นานพิษเหล่านั้นก็ก่อตัวขึ้นเป็นมวลอากาศหนาแน่นอีกครั้ง

ชูลัวเดินทอดเจ้าแมวดำพาลงลอบมองหนานกงหลิววีนไปด้วย เขาคิดแผนการนี้ได้ตั้งแต่เมื่อใดกัน เรื่องที่ชูลัวแน่ใจก็คือ ทั้งหมดนี้ต้องไม่ใช่ความคิดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันของอีกฝ่ายอย่างแน่นอน ชายหนุ่มเป็นแบบนี้เสมอ มักจะวางแผนการเอาไว้ล่วงหน้า ทว่ากลับไม่ปรึกษาให้ใครรู้ จนกระทั่งคนอื่น ๆ ตระหนักได้เองในภายหลัง บุรุษผู้นี้ไม่ว่าความทรงจำจะหายไปหรือไม่ ก็ยังคงเจ้าเล่ห์กลิ้งกลอกเหมือนเดิม

เสียงฝีเท้าที่ตามมาด้านหลังชัดเจนขึ้นทุกทีๆ ทว่าหนานกงหลิววีนก็ยังก้าวออกไปเรื่อยๆ อย่างไม่เร่งรีบเช่นเดิม

ชูลัวถาม “ไม่ถูกตามไล่ล่าแล้วหรือ”

หนานกงหลิววีนคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ถูกไล่ล่าแล้วอย่างไร”

ชูลัวคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ความหมายของท่านก็คือ ต่อให้พวกมันไล่ตามมาจนทัน พวกมันก็ไม่กล้าลงมือ?”

หนานกงหลิววีนปรายตามองชูลัวอย่างคาดไม่ถึง “เจ้าก็ไม่เขลานี้”

“ถึงอย่างไรข้าก็กำลังจะเลื่อนขั้นไปสู่ผู้ประจักษ์จรรพพรดิแล้วนะ พุดจาให้รู้หนุหนุหน่อยไม่ได้หรือไร” ชูลัวอุ้มเจ้าแมวดำแล้วเดินตรงไปข้างหน้า “หากลงมือ พิษจะลามเข้าสู่ร่างกายอย่างรวดเร็ว จากนั้นจะออกฤทธิ์ทันที ผลก็คือสิ้นลมหายใจอยู่ในถ้ำแห่งนี้เอง”

หนานกงหลิววีนพยักหน้า

“ขอแค่พวกเราเดินไปเรื่อยๆ และเอาตัวรอดให้หนานกว่าพวกมันใช้หรือไม่” ชูลัวถาม “แต่ถ้าพวกมันตระหนักเรื่องนี้ได้ แล้วถอนกำลังออกไปเผ่าที่

ปากทาง พวกเราจะทำเช่นไรเล่า”

จึงหวนเฝ้าหนานกงหลิววินก็ถอนหายใจยาว “ปากอับม่งคลั่น”

“เอ?” ชูลี้ฉวน ก่อนจะกระจ่างแจ้งโดยพลัน “พวกมันกลับไปแล้วหรือ”

หนานกงหลิววินพยักหน้า “ไม่ใช่ว่าทุกคนจะโชคดีได้ครอบครอง
ทายาทของราชันแมวดำสารพัดพิษนี่นา”

“แล้วเราจะทำเช่นไรดี” กองกำลังคมโลहितดักเฝ้าอยู่ด้านนอก อาการ
บาดเจ็บของหนานกงหลิววินก็ยังไม่ฟื้นตัวดี พิษในถ้ำหนักหน่วงและรุนแรง
ไม่ว่าจะเลือกทางใดก็มีแต่ตายกับตาย

ชูลี้ฉวนรู้สึว่าตนตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤติคับขันเต็มที ทว่าสายตาของ
นางกลับเอาแต่จับจ้องไปที่หนานกงหลิววินบ่อยครั้ง นางอับจนหนทาง แต่ใช้
ว่าหนานกงหลิววินจะประสบปัญหาเดียวกัน ด้วยมันสมองอันชาญฉลาดและ
การคิดคำนวณที่แม่นยำของเขา ชายหนุ่มมักจะหาหนทางรอดให้ตัวเองได้เสมอ
“ล้มผัสได้หรือไม่” น้ำเสียงเรียบเรื่อยของหนานกงหลิววินดังขึ้นข้างหู
ชูลี้

‘ล้มผัสได้หรือไม่ ล้มผัสอะไรกัน’ ชูลี้ฉวนหลับตาลงแล้วใช้พลังจิตล้มผัส
ไปรอบๆ

ขณะที่กองกำลังคมโลहितไม่อาจต้านทานพิษภายในถ้ำได้ ทั้งหมดถอน
กำลังออกไป หัวหน้ากองคมโลहितหัวเราะเยือก “ถ้ำแห่งนี้ลึกล้ำไร้ทางสิ้นสุด
โอพิษคุกรุ่น พวกมันยืนหยัดได้ไม่นานแน่ เพราะฉะนั้นการเฝ้าปากทางเข้า
เอาไว้จึงเป็นทางเลือกที่เฉียบแหลมที่สุด จากการคำนวณอย่างแม่นยำของข้า
พวกมันอยู่ในนั้นได้ไม่เกินเจ็ดวัน เพราะฉะนั้นอีกเจ็ดวันให้หลัง ข้าจะบุกเข้าไป
ในถ้ำแล้วลากศพของพวกมันออกมาเอง อาวุธทเวสสิบสองนักรบต้องอยู่ที่
พวกมันแน่”

“ลูกพี่ หากมีทางออกอีกด้านเล่า” คมโลहितหนึ่งถามหัวหน้ากองของตน
ที่ตามมาสมทบด้วยสีหน้าจริงจัง

ใครจะคิดว่าหัวหน้ากองคมโลहितกลับหัวเราะเสียงดังลั่น “ตอนนี้พวก

มันมีพลังยุทธ์ขึ้นใด”

คมโลहितหนึ่งตอบทันที “คนหนึ่งบาดเจ็บสาหัส ซ้ำยังต้องยาพิษ ลำแดง พลังยุทธ์ออกมาได้เพียงเศษเสี้ยว ส่วนหญิงสาวชั้นเทพฤทธิ์ห้าดาว ไม่จำเป็นต้องเก็บมาใส่ใจ”

หัวหน้ากองกำลังคมโลहितกล่าวขึ้น “ไม่ถูกต้อง”

“หรือ?” คนอื่นๆ พากันฉงน

หัวหน้ากองกำลังคมโลहितเอ่ย “พวกเราพลังยุทธ์ขึ้นใดกัน ด้วย พลังยุทธ์ระดับพวกเรายังไม่อาจต้านทานไอพิษในถ้าได้ แล้วพวกมันจะยืนหยัด ได้นานแค่ไหนกันเชียว ส่วนปากถ้ำอีกทาง แม้แต่ข้าซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกเจ้า ยังสัมผัสไม่ได้ ฉะนั้นไม่ต้องกังวลไป พวกมันทนไม่ไหวแน่”

ในเมื่อหัวหน้ากองเอ่ยเช่นนั้น กองกำลังคมโลहितที่เหลือจึงเลือกที่จะดัก รอยอยู่ตรงปากถ้ำด้วยความเชื่อมั่น

ทันใดนั้นเอง ชูลั้วก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายที่แปลกไปจากเดิม

“อากาศชื้นชื้นเรื่อยๆ” แม้จะเป็นแค่การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย เท่านั้น แต่หญิงสาวก็จำแนกออก

หนานกงหลิววินพยักหน้า “หากเดาไม่ผิดละก็ ข้างล่างเป็นลำธารใต้ ภูเขา”

หากเป็นลำธารใต้ภูเขา ก็เท่ากับมีธารน้ำไหล ซึ่งย่อมมีทางออก พอคิด ได้เช่นนั้น ชูลั้วก็คว้าแขนหนานกงหลิววินเอาไว้ด้วยความลึงโลด “ไหนท่าน จลลาดเจลิยวถึงเพียงนี้!”

หนานกงหลิววินปรายสายตาทวนมองชูลั้ว น้ำเสียงแฝงความเย่อหยิ่ง เอาไว้ “ก็แค่ความรู้ทั่วไป”

“ท่านกำลังดูแคลนว่าข้าไม่มีความรู้ทั่วไปหรือ” ชูลั้วถลึงตาใส่เขา

“ยิ่งพูดมากก็ยิ่งเสพยาพิษเข้าไปมาก เจ้าอยากจะถูกเคียวกับข้าหรือไร”

หนานกงหลิววินเหลือบมองอีกฝ่าย

ก็ได้ ชูลั้วยอมสงบปากสงบคำลงโดยดี นางรีบส่งเจ้าแมวดำให้หนานกง

หลิวอวิน มือที่ว่างก็คว้าข้อมือของชายหนุ่มเอาไว้ หนานกงหลิวอวินตกใจเล็กน้อย ตั้งท่าจะสะบัดมือออก ทว่าทันทีที่สัมผัสกับความอ่อนโยนนุ่มนิ่มนั้น เขาก็อึ้งไป ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงยโส “อยากสัมผัสมือข้าถึงเพียงนี้เชียว”

ท่ามกลางความมืดมิด ดวงตาคู้งามของซู่ลั่วสาตประกายแวบวาวราวกับดวงดาว ก่อนจะมองค้อนเขา “ข้าแค่ตรวจชีพจรท่าน อย่าขยับ”

หลังตรวจชีพจรแล้ว ซู่ลั่วก็เงิบไป ไหล่ทั้งสองข้างลู่ลง ไม่เอ่ยคำใดออกมาพักใหญ่ หนานกงหลิวอวินรู้ว่าอีกฝ่ายรับรู้ได้ แต่น้ำเสียงของเขาก็ยังราบเรียบอยู่เช่นเดิม

“ก็แค่รับพิษเพิ่มขึ้นเท่านั้น หาใช้ฟ้าถล่มลงมาเสียเมื่อไร ร้อนใจอะไรกัน”

ทว่าซู่ลั่วกลับขึงตาดูใส่อีกฝ่าย เสียงของนางปนสะอื้นยามเอ่ย “ไหนท่านถึงไม่ทะนุถนอมร่างกายตัวเองแบบนี้ ตอนนี้ร่างกายของท่านไม่ได้มีแค่พิษน้ำแข็งจันทรหยา พิษที่อยู่ในถ้ำนี้ก็ไม่รู้ว่าเป็นพิษใด มันผสมกับพิษน้ำแข็งจันทรหยาที่อยู่ในกายท่าน ผลที่เกิดขึ้นทั้งแปลกประหลาดและน่าหวาดกลัว เวลาที่ไอสเกลิงปีศาจสกัดไม่อยู่อีกแล้ว!”

เดิมทีซู่ลั่วเห็นหนานกงหลิวอวินตอบคำถามของนางทุกคำ น้ำเสียงของเขาก็หวานใส ลมหายใจคงที่ เจ้าตัวก็คิดว่าอีกฝ่ายคงไม่เป็นอะไร ที่ไหนได้ร่างกายของเขากลับทรุดลงอย่างหนักถึงขั้นนี้! หัวใจของซู่ลั่วปวดร้าวเจียนตาย นางทรุดตัวลงพลางยกมือขึ้นปิดใบหน้า ก่อนจะร่ำไห้ออกมา

หนานกงหลิวอวินมองซู่ลั่วด้วยสีหน้าจวนใจ สุดท้ายเขาก็เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา “หากยังเสียเวลาเช่นนี้ต่อไป ข้าคงไปไม่ถึงต้นลำธารใต้ภูเขานี้แน่ เจ้าแน่ใจว่าจะนั่งร้องไห้อยู่เช่นนี้?”

ซู่ลั่วถลึงตาดูหนานกงหลิวอวินอย่างขัดเคืองใจ ก่อนจะดึงชายเสื้อสะอาดของชายหนุ่มขึ้นมาเช็ดน้ำหูน้าตาของตน ตอนที่ลุกขึ้นยืน น้ำเสียงของนางอื้อเหลื่อเกินขณะเอ่ย “ยังไม่รีบไปอีก!”

ซู่ลั่วตาแดง จมูกแดงก่ำ เหมือนกระต่ายขาวตัวน้อยน่าเอ็นดู หนานกง

หลิววีนยกมือขึ้นมาลูบศีรษะอีกฝ่าย ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ “พวกเราไม่เป็นอะไรแน่ เชื่อข้า”

“ข้าเชื่อท่าน” ชูลั้วปิดมือหนานกงหลิววีน “เส้นทางนี้... พวกเราก้าวลงไปด้วยกัน”

หนานกงหลิววีนปฏิเสธที่จะสัมผัสกายผู้อื่นมาตลอด ทว่าครั้งนี้พอชูลั้วจับมือเขาเอาไว้ เขากลับไม่ปัดออก ชายหนุ่มคิดในใจว่าหญิงผู้นี้ทำให้ตนน่าเวทนานัก ช่างเกิด ปล่อยให้นางจูมือเขาลึกครูกี่ได้ ถือเสียว่าเป็นข้อยกเว้น

ชูลั้วจูมือหนานกงหลิววีน นิ้วหัวแม่มือทาบทรงจุดชีพจรของชายหนุ่ม เพราะต้องการรับรู้อาการของอีกฝ่ายตลอดเวลา ชูลั้วสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่ายิ่งเวลาล่วงเลยไปนานเท่าไร พิษในกายของเขาก็มากขึ้นเท่านั้น หลังจากที่ผสมกับพิษน้ำแข็งจันทรา ฤทธิ์ของมันก็จะซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม

หญิงสาวถอนหายใจเฮือก “ดูทำเลแล้วหากยังไม่เลื่อนขั้นเป็นผู้ปรุงโอสตรชันจักรพรรดิ ข้าคงรักษาพิษในกายท่านไม่ได้แน่” ระหว่างนี้ชูลั้วก็นึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ทั้งคู่ยังอยู่ด้วยกัน ณ อาณาจักรปัลลว หนานกงหลิววีนต้องพิษเหี้ยมคร่า เวลานั้นนางรักษาอาการเขาได้หลังจากที่บรรลुเป็นผู้ปรุงโอสตรชันปรมาจารย์แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้ราวกับอดีตหวนคืนเป็นอย่างนั้น

“ผู้ปรุงโอสตรชันจักรพรรดิ? อีกไม่นาน” หนานกงหลิววีนนึกถึงวิธีการปรุงโอสตรที่ไม่ธรรมดาของชูลั้ว หากเขาไม่ได้ตัวยาพิษจนเกิดภาพหลอน ก็หมายความว่าชูลั้วถอดจิตเข้าไปปรุงโอสตรในมิติได้จริงๆ หลังจากนั้นหญิงสาวก็กลับมาพร้อมโอสตรเพลิงปีศาจในมือ

พอคิดเช่นนั้น หนานกงหลิววีนก็อดอดอกรปากเตือนชูลั้วไม่ได้ “หากปรุงโอสตรครั้งหน้า อย่าทำเช่นนั้นอีก ระวังจะถูกคนลอบมองเอาได้”

“ท่านจะลอบมองหรือ” ชูลั้วถาม

หนานกงหลิววีนมีสีหน้าทะมึน “หาใช่เช่นนั้นไม่”

“เพราะฉะนั้น... ข้าจะปรุงโอสตรด้วยวิธีการเช่นนี้ต่อหน้าท่านคนเดียว คนอื่นข้าไม่เชื่อใจอยู่แล้ว” ชูลั้วเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา

“ข้าดูเป็นคนน่าเชื่อถือมากหรือไรกัน” หญิงสาวผู้นี้เจอหน้าเขาเป็นครั้งแรก แต่ดูเหมือนจะเชื่อใจเขาอย่างยิ่ง และไม่มีสิ่งใดอำพรางซ่อนเร้นทั้งสิ้น

หญิงสาวยิ้มริมขณะมองหานางหลิววีน ก่อนจะเผยไรฟันขาวให้เห็น “ให้หล้านี้คนที่ข้าเชื่อใจมากที่สุดก็คือท่าน”

“...” นานางหลิววีนเอ่ยสิ่งใดไม่ออก ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายไปเอาความเชื่อมั่นเช่นนี้มาจากไหน แต่การที่ได้รับความไว้วางใจจากนางก็... ไม่เลวเหมือนกัน

นานางหลิววีนนิ่วหน้าทันที วันนี้ท่าทีของเขามีต่อหญิงสาวผู้นี้ ออกจะ... ดีเกินไปหน่อยหรือไม่

เวลานี้พิษไหลเวียนไปทั่วร่าง อย่างว่าแต่นานางหลิววีนเลย แม้แต่ซูลัวเองสติก็เริ่มเลือนรางเต็มที่ เพราะเหตุนี้นางจึงต้องสนทนาไม่หยุดเพื่อคงสติให้แจ่มชัดไว้ แต่ยิ่งพูดมากเท่าไรก็ยิ่งเสพพิษเข้าสู่ร่างกายมากเท่านั้น เป็นสถานการณ์ซับซ้อนที่ชวนให้รู้สึกขัดแย้งยิ่งนัก

เส้นทางยาวไกลประหนึ่งไร้จุดสิ้นสุด ทว่าซูลัวหาได้รับร้อนไม่ เทียบกับช่วงเวลาหลายสิบปีที่ต้องสูญเสียหานางหลิววีนไป หญิงสาวก็เต็มใจที่จะสูดไอพิษและจุมมือเขาเดินไปด้วยกันจนชั่วกัลปาวสานมากกว่า

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร ทันใดนั้นซูลัวก็ได้ยินเสียงซ่าๆ จึงกระตุกมือชายหนุ่มทันที “เสียงอะไร”

สีหน้าหานางหลิววีนเปลี่ยนไปเล็กน้อย ทว่าเขาก็กังสนบนิ่งเหมือนเดิม “ใกล้ถึงลำธารใต้ภูเขาแล้ว”

โชคดีที่มีตัวช่วยดูดไอพิษอย่างเจ้าแมวดำ ไม่เช่นนั้นพวกเขาสองคนไม่อาจยืนหยัดมาจนถึงที่นี่ได้ พอคิดได้เช่นนั้น ฝ่ามือเนียนนุ่มของซูลัวก็ลูบขนสีดำมันวาวของเจ้าแมวดำด้วยความเอ็นดู

เวลานี้เจ้าแมวดำดูดไอพิษจนสลบไป ซูลัวค่อยๆ จับมันกลับเข้าไปในมิติ เส้นทางหลังจากนี้นางจะเดินไปพร้อมกับหานางหลิววีนเพียงสองคน

พวกเขาเข้าใกล้ต้นลำธารใต้ภูเขามากขึ้นทุกที จนได้ยินเสียงน้ำไหล

อย่างชัดเจน นานางหลิววีนมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่เผยอารมณ์เช่นเคย ขณะที่
ที่นัยน์ตาของซู่วี่สะท้อนให้เห็นถึงความตื่นตันทันยินดี นี่เป็นหนทางรอดเพียง
ทางเดียวของพวกเขา

ทว่าจังหวะนี้เอง เสียงคำรามดุจนกีดังสะท้อนมาจากลำธารใต้ภูเขา เมื่อ
ของซู่วี่กับนานางหลิววีนที่จับจ้องกันชะงักกึก อะไรงั้น! เวลานี้เริ่มมี
แสงแดดสดใสเข้ามาแล้ว ซู่วี่มองตามแสงไปก็เห็นดวงตาสีเขียวมรกตตัวขาว
คู่หนึ่งตรงกลางสายน้ำเขียวราวกับที่กำลังจับจ้องพวกเขา

นานางหลิววีนมีความสามารถในการพยากรณ์พลังยุทธ์ของคู่ต่อสู้
ด้วยเหตุนี้เขาจึงสุดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะเอ่ยกับซู่วี่ด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง
“ยูักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา ชั้นบรรลู่เก้าดาวระดับสูง”

พอได้ยินคำว่า ‘ชั้นบรรลู่เก้าดาวระดับสูง’ ซู่วี่ก็รู้สึกหน้ามืด แทบจะ
กระอักเลือดออกมา นางมองนานางหลิววีน เขาก็พยักหน้ารับ

พลังยุทธ์ชั้นบรรลู่เก้าดาวระดับสูง แบบนี้แข็งแกร่งกว่ากองกำลังคม
โลहितทั้งหมดเสียอีก จะบีบกันให้หมดม้วยเลยหรือ! ซู่วี่ยืนชะงักอยู่กับที่ นาง
มองยูักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราที่ทอดตัวอยู่กลางสายน้ำด้วยสีหน้าตะลึงงัน

“มีวิธีหรือไม่” ซู่วี่เบิกตามองยูักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา ปากก็เอ่ยถาม
นานางหลิววีน

นานางหลิววีนหรีดตาลง สายตาจับขึ้นไปที่ยูักษ์ตัวนั้น แวดตาของ
เขาล้ำลึก ทรงอำนาจ และน่าสะพรึง! รังสีที่แผ่ออกมาจากกายชายหนุ่มในยาม
นี้มีใช้พลังยุทธ์ในชั้นบรรลู่สามดาว

ซู่วี่สัมผัสได้ว่าพลังอำนาจในกายนานางหลิววีนแทบจะไม่ด้อยไป
กว่ายูักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราเลย! ทว่าพลังที่แผ่ซ่านออกมานี้มีใช้พลังยุทธ์
ที่แท้จริง มีประโยชน์เพียงเพื่อข่มขู่อีกฝ่ายเท่านั้น

แวดตาหะมืนของยูักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรามองนานางหลิววีน จาก
นั้นมันก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงยะเยือก “คิดจะข้ามลำธารหรือ”

นานางหลิววีนเอ่ยออกมาอย่างเย็นชาและทรงอำนาจ “ถูกต้อง!”

“สู้อยู่ด้วยปัญญาหรือสู้อยู่ด้วยกำลัง?” งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราถามเสียงเรียบ

สู้อยู่ด้วยปัญญาหรือสู้อยู่ด้วยกำลัง? ดวงตาของชูลวกับหนานกงหลิววีนเป็นประกายวาวขึ้นมาพร้อมกัน เพราะพวกเขาเห็นโอกาสรอดแล้ว! หากสู้อยู่ด้วยกำลังก็ต้องเอาชนะงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา พวกเขาถึงจะผ่านลำธารสายนี้ไปได้ ทางเลือกนี้สำหรับหนานกงหลิววีนกับชูลวก็มีแต่ตายกับตายเท่านั้น แต่ถ้าสู้อยู่ด้วยปัญญา ไม่ว่าอีกฝ่ายจะตั้งปริศนาแบบไหน แต่ก็ยังมีหนทางรอดชีวิตมากกว่า

หนานกงหลิววีนเลือกโดยไม่ลังเล “สู้อยู่ด้วยปัญญา”

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราจบน “ผู้ที่มาเยือนที่ส่วนใหญ่เลือกที่จะสู้อยู่ด้วยกำลัง พวกเจ้าโง่เขลาแท้”

“แล้วพวกเขาผ่านไปได้อย่างไร?” ชูลวถามด้วยความสงสัย

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราตอบเสียงขรึม “ไม่มีสักราย”

“...” ไม่มีใครผ่านได้โดยการสู้อยู่ด้วยกำลัง?! แบบนี้หมายความว่าอย่างไรกัน!

ชูลวทอดสายตามองหนานกงหลิววีน สุดท้ายนางก็หันไปถามงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา “หากฝ่ายแพ้จะเป็นเช่นไร”

นิ้วอวบอ้วนของงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราชี้ไปที่ห้องของมัน “ตรงนี้”

“...” เหมือนกับที่หนานกงหลิววีนกล่าวเอาไว้ มีโอกาสรอดชีวิตเพียงหนึ่งในสิบ ไม่สิ น่าจะหนึ่งในร้อยมากกว่า!

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราจ้องชูลวและหนานกงหลิววีนด้วยท่าทีลำพอง “พร้อมแล้วหรือไม่ ข้าจะเริ่มแล้ว!”

ชูลวมองหนานกงหลิววีน ขณะที่หนานกงหลิววีนไพล่แขนข้างหนึ่งไปด้านหลัง ร่างสูงโปร่งยึดตัวตรง เขาเอ่ยออกมาเสียงเรียบ

“เชิญ”

“ดี” งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราวางท่าโย “หึๆ คำถามข้อนี้ง่ายตายมาก

พวกเจ้าจงทลายชีวร่างกายของข้ายาวเท่าไร”

“...” ชูล้วนิ่ง

เจ้าบุญยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราชั้นบรรลुเก้าวาระดับสูงโชนถึงท่าตัวนำชั้นแบบนี้ ท่าทางของมันไม่ได้มีสง่าราศีอย่างที่สัตว์อสูรแข็งแกร่งควรมีเลยสักนิด

ส่วนเรื่องที่ว่าลำตัวของมันยาวเท่าไรนั้น ใครจะใช้พลังจิตสำรวจกายผู้มีพลังยุทธ์ชั้นบรรลुเก้าวาระดับสูงอย่างมันได้เล่า นอกจากนี้มันก็โผล่แค่ส่วนหัวออกมาเหยยหนีไปมา ซ่อนลำตัวยาวเอาไว้ใต้ธารน้ำ ซ้ำประเดี๋ยวก็ยืดตัว ประเดี๋ยวก็หดตัว ไม่อาจจะกะเนด้วยสายตาได้

ตอนที่ชูล้วนแสดงความเห็นออกไป เจ้าบุญยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราก็ยิ่งลำพองใจขึ้นกว่าเดิม หัวอันใหญ่โตของมันส่ายไปมา ดวงตาโปนฉายแววเหนือกว่า “ใช่แล้ว พวกเจ้าต้องทลาย ทายเร็วเข้าๆ หากทลายไม่ถูก พวกเจ้าก็ต้องมอดม้วย ฮ่าๆๆ”

“...” ชูล้วนยังคงนิ่งเช่นเดิม

ในเวลานี้เอง รอยยิ้มก็ผุดวาบขึ้นในดวงตาที่ฉายแววฉลาดเฉียบแหลมของหนานกงหลิววีน ทว่าสีหน้าของเขายังเรียบเฉยเช่นเดิม

“เฮ้อ” จู่ๆ หนานกงหลิววีนก็ถอนหายใจ เสียงนี้เองที่ดึงดูดความสนใจของบุญยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราและชูล้วนในคราวเดียวกัน

บุญยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราถลึงตาใส่หนานกงหลิววีน “เจ้า... เจ้าเป็นคนทลาย คนอื่นทลายนับเป็นโมฆะ!”

หนานกงหลิววีนมองบุญยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม วินาทีนั้นดวงตาดำลึกลับปานหยกสีนิลของเขาก็สาดประกายวิบวับ ก่อนเจ้าตัวจะเอ่ยเสียงเรียบ “แม้ข้าจะไม่รู้ความยาวที่แน่นอนของร่างเจ้า แต่ข้าก็รู้ว่าหากเจ้าหย่อนปลายหางลงในแม่น้ำ ศีรษะของเจ้าต้องแตะไม่ถึงเพดานถ้ำแน่”

ดวงตาชูล้วนเผยแวเงาเจ้าเล่ห์ออกมา หนานกงจอมเจ้าเล่ห์ซุกกับดักอีก

แล้ว ข้าเหยื่อที่จะติดกับในครานี้ก็คืองูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราสมองเพี้ยน และแสนเขลานั้นเอง

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราได้ยืนเช่นนั้นก็ไม่ยอมจำนน มันคืองูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราชั้นบรรลुเก้าวาระดับสูง ‘เจ้ามนุษย์กระจะจอกบังอาจดูแคลนข้าอย่างนั้นหรือ’ จากนั้นงูยักษ์ก็ถลึงตาไปน มันทะยานตัวขึ้นจากลำธารใต้ภูเขา แล้วยืดอกขึ้นไปถึงเพดานถ้ำ ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้างมองหนานกงหลิววิน

“เจ้าจงเบิกตามอง! ถึงหรือไม่เล่า! ฮ่าๆๆ!”

“...” ชูลัวนั่งอึ้ง

หนานกงหลิววินไพล่มือไปข้างหลังพรางพักษาอย่างเจ็บนาบ

พอเห็นท่าทางยอมจำนนของหนานกงหลิววิน เจ้างูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราถลึงโลดใจยิ่งนัก มันสำหยังไปมาอย่างอวดโอ้ “เห็นแล้วกระมัง เห็นแล้วหรือไม่ พลังยุทธ์ของข้าหาใช้สิ่งที่มนุษย์ต่ำต้อยจะคาดคะเนได้ง่ายๆ ไม่!”

ชายหนุ่มจอมเจ้าเล่ห์ทำสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ลำตัวของเจ้ายาวห้าสิบแปดจ้งสามชี่ะหานี้ว”

“...” งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราที่เดิมยังลำพองใจอย่างหนักกลับพุดอะไรไม่ออก ร่างกายแข็งค้าง สมอ่งมึนงง ส่วนชูลัวที่มองงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราจอมโง่เขลาก็กลันหัวเราะเสียจนอ้วะวะภายในเกือบจะบาดเจ็บสาหัส

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราหาได้โง่เขลาเกินไปนัก ไม่นานมันก็รู้ตัวว่าตกหลุมพรางมนุษย์เข้าให้แล้ว! เจ้างูยักษ์โบกมือ “ไม่นับๆๆ ครั้งนี้ไม่นับ!”

ชูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “เจ้าเปลี่ยนข้อตกลงตามใจชอบหรือ”

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราทั้งวางอำนาจบาตรใหญ่และเอาแต่ใจยิ่งนัก “ข้าจะเปลี่ยนข้อตกลงตามใจชอบ เจ้าจะทำไม”

ท่าทางแข็งกร้าว เอาแต่ใจตน... ทว่าคราวนี้ชูลัวกลับเป็นฝ่ายแสดงท่าทีเหนือกว่าบ้าง “ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งคำถามใหม่” หากสู้ด้วยปัญญา เจ้างูเพี้ยนตัวนี้มีหรือจะสู้หนานกงหลิววินได้ มีหวังได้ถูกข่มเหงย่ำยีจนต้องร้องขอความเมตตา

ชูล้มคิดได้ รุยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา ก็คิดได้เช่นกัน มันเกาหัวแกรกๆ รู้สึกว่าสมองของตนออกจะเชื่องช้าไปสักนิด หากยังสู้ด้วยปัญญาต่อไปมีหวังได้พ่ายแพ้แน่ ดังนั้นมันจึงเริ่มเกร

“ไม่ได้ ไม่เอา ไม่สู้ด้วยปัญญาแล้ว พวกเจ้าต้องสู้ด้วยกำลัง”

“สู้ด้วยกำลัง?” ชูลั้วตระหนก “ทั้งๆ ที่พวกเราเลือกสู้ด้วยปัญญา”

รุยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราเอ่ยอย่างมีเหตุผล “มนุษย์เยี่ยงพวกเจ้า เจ้าเล่ห์กลลึกลับก๊อกรัก ข้าจะเอาชนะพวกเจ้าซึ่งๆ หน้า เพราะฉะนั้นต้องสู้ด้วยกำลัง!”

ชูลั้วเหือดตาลขึ้นมา “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดถึงให้เราเลือกที่จะสู้ด้วยปัญญาหรือสู้ด้วยกำลังตั้งแต่แรกเล่า”

รุยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา มองชูลั้วด้วยสายตาที่ชำมองคนเขลา “ถึงอย่างไรพวกเจ้าก็ต้องตายอยู่แล้ว ก่อนตายพวกเจ้าไม่ยากทำเรื่องหรรษาสักหน่อยหรือ”

“...” ชูลั้วจนคำพูด

เจ้างูตัวนี้เพี้ยนจริงๆ หรือ โฉนสมองของมันถึงไวยิ่งกว่านางเสียอีก

สู้ด้วยกำลัง... ถ้าเช่นนั้นก็จนปัญญาแล้ว หนานกงหลิววันต้องยาพิษร่างกายบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้อยู่ที่เขายังทรงตัวอยู่ได้ก็เพราะผีเนเอาไว้ พลังยุทธ์ที่ใช้ได้มีไม่ถึงหนึ่งส่วนสิบ ส่วนนาง... ชันเทพฤทธิ์ห้าดาว ยามอยู่ต่อหน้าผู้มียุทธ์ชันเทพฤทธิ์ชั้นบรรลู่เก้าดาวก็ดูจะกระจอกงอกร้อยเสียเหลือเกิน...

ชูลั้วเบนสายตาไปมองหนานกงหลิววัน ไม่รู้ว่ากลายเป็นความเคยชินตั้งแต่เมื่อไร ทว่าเมื่อใดก็ตามที่มีหนานกงหลิววันอยู่ด้วย ชูลั้วก็เคยชินกับการไม่ใช้สมองเสียแล้ว... ไม่ว่าที่ไหนหรือเมื่อไร หนานกงหลิววันก็ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติอยู่เสมอ ใบหน้างดงามแต่ตาดูจะเฉยชาของอีกฝ่าย ไม่เผยอารมณ์ใดๆ ออกมาทั้งสิ้น

จังหวะนี้เอง คั้วรูปดาบดงามของหนานกงหลิววันก็มุ่นเข้าหากันนิดๆ “มาแล้ว”

อะไรมาแล้ว? ตอนแรกซูลัวยังไม่เข้าใจ ทว่านางกับหนานกงหลิววั้นใจตรงกันเพียงใด เพราะเหตุนี้ไม่นานเจ้าตัวก็กระจางแจ้งโดยพลัน... กองกำลังคมโลहितตามมาทันแล้ว

จังหวะนี้ซูลัวยได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น นางคิดว่ากองกำลังคมโลहितคงหวังรอเก็บศพนางกับหนานกงหลิววั้นอยู่ที่ปากถ้ำ แต่รอจนแล้วจนรอดก็ยังไม่เห็นพวกนาง เพราะเหตุนี้จึงตัดสินใจที่จะตามเข้ามากระมัง ฟังจากเสียงฝีเท้าแล้วน่าจะเป็นหัวหน้ากองที่มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งที่สุดในบรรดากองกำลังคมโลहित ซูลัวยใช้ความคิดในทันที จากนั้นก็เริ่ม ‘วางกับดัก’ อย่างที่ทำเป็นประจำ

หญิงสาวปรายตามองบุ๋นยักส์สายรุ้งสุริยันจันทราอย่างรังเกียจ “ผู้ด้วยกำลังก็ไ่จะไม่ได้ แต่ว่างูกระจอกเยี่ยงเจ้าไม่มีคุณสมบัติพอจะประมือกับข้า ถ้าอย่างไรระก็ เจ้าต่อสู้กับองครักษ์ข้าไปก่อนแล้วกัน หากเจ้าชนะแล้วค่อยมาทำตัวล่ข้า”

บุ๋นยักส์สายรุ้งสุริยันจันทราเกรี้ยวกราดขึ้นมากันที่ “เฮอะ! เจ้ากล้าเรียกข้าว่างูกระจอกหรือ!” มันมีพลังยุทธ์ชั้นเทพฤทธิ์ชั้นบรรลู่เกล้าดาวระดับสูง เจ้ามนุษย์ต่ำต้อยชั้นเทพฤทธิ์ระดับต้นกลับกล้าเรียกมันว่างูกระจอก แบบนี้หนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว!

ซูลัวยเห็นบุ๋นยักส์สายรุ้งสุริยันจันทราเดือดดาลขึ้นมาก็เอยต่อ “อี! เจ้าคงไม่ได้ขยาดเกรงองครักษ์ของข้าหรือกระมัง ไม่ต้องถลึงตามองข้า หากยังไม่ประมือกับองครักษ์ของข้า ข้าไม่มีวันล่แดงวิชาเด็ดขาด ต่อให้ถูกบีบให้สู้ ข้าก็ไ่ยอมจ่ำนน”

บุ๋นยักส์สายรุ้งสุริยันจันทราขุ่นขี้งอย่างหนัก “องครักษ์ของเจ้าอยู่ที่ไหน คอยดูเถิดว่าข้าจะสะบัดหางไล่ให้เหลกลาญในคราเดียว! ข้าจะย่ำยีให้หนักทำให้พวกเจ้ายอมศิโรราบแต่โดยดี!”

ซูลัวยไ่ไปด้านหลัง “องครักษ์ของข้าตามมาข้างหลัง กำลังจะถึงแล้ว!”

บุ๋นยักส์สายรุ้งสุริยันจันทราหันไปมองตามทิศทางที่ซูลัวยชี้ ก่อนจะเห็นร่างคนท่ามกลางเงามืดที่มุ่งเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ไม่นานคนผู้นั้นก็ปรากฏตัวขึ้น

ภายใต้แสงสว่าง

ชูลัฏโณเรียกหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตด้วยความลึงโลด “องครักษ์คมโลหิต เจ้ามาถึงเสียที เร็ว ช่วยจัดการกับเจ้าบูบ้องตื้นตัวนี้!”

บูบ้องตื้น?! งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราได้ยีนมาจาตุรเคลนเซ่นนั้นก็โกรธแค้นเป็นพินเป็นไฟ

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตชะงัก นี่มันเรื่องอะไรกัน ทว่าตอนที่เขาเห็นชูลัฏกับหนานกงหลิววัน รอยยิ้มอำมหิตเหี้ยมโหดก็ผุดวาบขึ้นมา สมกับที่เขาอุตส่าห์ใช้พลังจิตสัมผัสมาตลอดทาง ด้วยกลัวว่าจะหาสาเหตุของทั้งคู่ไม่เจอ ที่แท้สองคนนี้ก็ยังไม่ตาย! ทว่าเวลานี้เจ้างูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรากลับจ้องเขาด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง เพราะเหตุนี้หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตจึงไม่มีเวลาใคร่ครวญมากนัก

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราคำรามออกมาอย่างโกรธแค้น “เจ้าคือองครักษ์ของพวกเขา? มาให้จัดการโดยดี ข้าจะทำให้พวกเขายอมสยบทั้งกายและใจ!”

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตสัมผัสได้ว่า งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา นั้นแข็งแกร่งยิ่งนัก เขาตะลึงงันอยู่กับที่ ก่อนจะรีบโบกมือเป็นพัลวัน “มิใช่ๆ ข้าไม่ใช่องครักษ์ของพวกเขา เจ้าเข้าใจผิดแล้ว เชิญๆ พวกเจ้า ข้า...” เมื่อรู้ว่าต้องปราชัยเป็นแน่ หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตจึงถอนฝีเท้าแล้วตั้งท่าจะหนี

จันทระนี้ชูลัฏก็เอ๋ยแทรกขึ้น “หัวหน้าองครักษ์ บุตรชายของเจ้าถูกงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราขย้ำกินไม่ใช่หรือไร เจ้าเคยสาบานว่าถ้าวันหนึ่งได้เจอกับงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราเมื่อใด เจ้าจะถลกหนังมัน เลาะเส้นเอ็น ตีมันโลหิตบดขยี้วิญญาณ ทำให้มันไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดอีกต่อไปไม่ใช่หรือ”

ฮัดแซย! ใครเคยเอ่ยวาจาพล่อยๆ เช่นนี้กัน นิ่งตัวดีคิดจะวางยาฆ่าหรือ’

“ข้าไม่...” หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตตอบไปพลางก็ตั้งท่าถอยไปพลาง ทว่าเพิ่งจะถอยเท้าไปได้ไม่กี่ก้าว เขาก็ถูกพลังหนักหน่วงกระชากกลับไปด้าน

หลัง

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราหัวเราะเยือกอย่างดูร้าย “ถลกหนังข้า เลาะเส้นเอ็น ตีมโลหิต บดขยี้วิญญาณ ทำให้ข้าไม่ได้พูดไม่ได้เกิดอีกต่อไป? หรือ?”

ลั่นสีแดงสดของงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราแลบออกมา แล้วตัวสร้างหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตเอาไว!

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตตกใจจนหน้าซีดเผือด ทว่าก็ยังพยายามแก้ต่างอย่างสุดความสามารถ “ข้าหาใช่องค์กรักษ์ของพวกเขาไม่ ข้าไม่เคยเอ่ยวาจาเช่นนี้! เจ้าเคยเห็นองค์กรักษ์คนใดมีพลังยุทธ์เหนือกว่าเจ้านายบ้าง?”

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราคำรามใส่หัวหน้ากองกำลังคมโลหิต “หากเจ้านายมีพลังยุทธ์เหนือกว่าองค์กรักษ์ ถ้าเช่นนั้นยังต้องการองค์กรักษ์ไปเพื่ออะไรอีกเล่า เจ้าคิดว่าข้าโง่เขลามากหรือไร?”

ชั่วฉวยโอกาสนี้รีบเอ่ย “หัวหน้าองค์กรักษ์ เจ้าไม่ต้องถ่มตนไป ปกติข้าสอนเจ้าให้ถ่มตนยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นก็จริง แต่กับสัตว์พิลึกเยี่ยงนี้หาได้จำเป็นต้องเอ่ยด้วยเหตุด้วยผลไม่ รีบจัดการมันให้มอดม้วยเสีย!”

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราได้ยินก็คำรามในลำคอ ‘เฮอะ! จัดการข้าให้มอดม้วย? รนหาที่ตาย!’ งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราสะบัดหางเข้าใส่จมูกหัวหน้ากองกำลังคมโลหิต

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตผู้หน้าเวทนาที่เมื่อก่อนเคยอวดโอ้ลำพองอย่างมาก ไล่ล่าสังหารชั่วฉวณอับจนหนทาง ยามนี้กลับถูกงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราเล่นงานจนร่างจมลงในลำธารใต้ภูเขา

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตโมโหจนแทบกระอักเลือด! ในที่สุดเขาก็ตระหนักได้ว่าการเจรจาโดยสันติไม่เป็นผลอย่างแน่นอน วิธีการเดียวในเวลานี้ก็คือนึกเอาตัวรอดจากงูยักษ์นี้ให้ได้! เพราะเหตุนี้หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตจำต้องประมือกับงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทรา! ทว่าชั้นบรรลู่ห้าดาวกับชั้นบรรลู่เก้าดาวระดับสูงนั้นห่างชั้นกันเพียงใด หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตผู้หน้าเวทนาถูกงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราเล่นงานเสียจนพันร่างกราว

ชูลั่วจิงใจใส่ร้ายหัวหน้ากองกำลังคมโลหิต ก็เพื่อตึงความสนใจของ
งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทร์หา ขณะทีหนานกงหลิววั้นนั้นกวาดตาสารวจไปรอบๆ
ตั้งแต่แรกแล้ว ชายหนุ่มก็ส่งสัญญาณมือด้านหลังให้ชูลั่ว ชูลั่วพยักหน้าเงิบๆ

จากนั้นระหว่างที่หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตถูกงูยักษ์สายรุ้งสุริยัน
จันทร์หาจู่โจมจนแทบกระอักเลือด หนานกงหลิววั้นก็จับมือชูลั่ว สองคนทั้ง
ตัวลงในสู่ลำธารใต้ภูเขา แล้วว่ายตรงไปในทิศทางหนึ่ง รู้ไว้เถิดว่าเป็นต้นธาร
ใต้ภูเขาซึ่งไหลไปสู่สายน้ำอีกเก้าสาย

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตก็ไม่ได้ปล่อยให้ตนเสียเปรียบเพียงฝ่ายเดียว
เขาต่อสู้แทบกระอักเลือดพลางจับจ้องกลุ่มของชูลั่ว จังหวะที่ก้มหน้าลงมอง
เขาก็เห็นว่าชูลั่วกับหนานกงหลิววั้นดำลงไปในลำธารใต้ภูเขาเสียแล้ว

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตสะกดกลืนอารมณ์เอาไว้ ก่อนจะชี้มือไปทาง
หนึ่งแล้วตะโกนก้อง “พวกเขาหนีไปแล้ว!”

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทร์หากำลังเล่นงานหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตอย่าง
เมามัน พอได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยเช่นนั้น ตอนที่หันไปมองตามทิศทางที่ชี้บอก ‘โอ๊ะ!
เจ้ามนุษย์เจ้าเล่ห์สองคนนั้นหนีไปแล้วจริงๆ ด้วย’ งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทร์หา
ก็นึกสนุกขึ้นมา มันส่ายหางปราด

พลัก!

ก่อนมันจะกวาดร่างของหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตกระเด็นไปอีกทาง!

พริบตานั่นคลื่นลูกใหญ่ก็ปะทุขึ้นกลางลำธารใต้ภูเขา! พลังอันหนัก
หน่วงแข็งแกร่งปกคลุมลำธารใต้ภูเขาทั้งหมด! หนานกงหลิววั้นกับชูลั่วถูก
พลังระลอกใหญ่ซัดโถมเข้าใส่ ยามเมื่อทั้งคู่กำลังจะพลัดแยกจากกัน หนานกง
หลิววั้นก็ออกแรงรั้งตัวชูลั่วมากอดไว้แน่น จากนั้นพวกเขาก็ลอยละล่องไปสู่
สายน้ำสายที่เก้าจากลำธารใต้ภูเขา

ชะตากรรมของหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตก็ไม่ได้ไปกว่ากันสักเท่าไร
เพราะเขาถูกงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทร์หาสะบัดหางเข้าใส่จนร่างตกลงไปในสายน้ำ
สายเดียวกับชูลั่ว

ผิวลำธารไต้ภูเขานี้เรียบ ทว่าสายน้ำด้านล่างกลับปั่นป่วนปรวนแปร
ทุกระยะหนึ่งร้อยเมตรจะมีคลื่นน้ำวนน่ากริ่งเกรงหนึ่งระลอก! หากถูกดูดลง
ไปในนั้นก็มีแต่ทางตาย!

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราสายร่างอาดๆ ไปมาอย่างโอหังลำพอง ทว่า
ไม่นานมันก็รีบใช้หางปิดปากตัวเองเอาไว้ โอ๊ะ! แยะแล้ว สายน้ำสายที่เก่าเป็น
หนทางไปสู่หมู่บ้านเถียนหยวนนี้มา พวกมันตกลงไปในสายน้ำสายที่เก่า... คง
ไม่หวนโอกาสลอบเข้าไปในที่แห่งนั้นหรอกกระมัง

งูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราที่พึมพำลอบใจตัวเองไม่หยุด “ไม่เป็นไร
หรอก ไม่เป็นไร ข้าพาดหางใส่พวกมันแบบนั้น พวกมันทั้งสามสิ้นลมดับดิน
ไปแล้วเป็นแน่... ข้านอนหลับให้สบายใจจะดีกว่า เข้าฤดูหนาวแล้ว นหนาวเหลือ
เกิน ข้าต้องจำศีลแล้ว...” ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่ยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราลอบ
ใจตัวเองจนโล่งใจแล้ว มันก็นอนหลับด้วยความเบิกบาน

เวลานี้มนุษย์ทั้งสามที่อยู่ท่ามกลางลำธารไต้ภูเขาดอกอยู่ในสถานการณ์
ย่ำแย่ไม่ต่างกัน ชูลัวมีพลังยุทธ์อ่อนด้อย หนานกงหลิววินก็ต้องยาพิษและ
บาดเจ็บสาหัส หัวหนากองกำลังคมโลहितถูกงูยักษ์สายรุ้งสุริยันจันทราทำร้าย
จนบาดเจ็บไปหมดทั้งกาย พวกเขากำลังทุกข์ทรมานอย่างยิ่งหลวงอยู่ได้
สายน้ำไหลเชี่ยว

ชูลัวไม่รู้ว่ผ่านมาแล้ววันก็คืน ตอนที่หญิงสาวกำลังมึนงอยุ่ นั้น จู่ๆ
ร่างของนางก็กระแทกเข้ากับโขดหิน! แรงปะทะหนักหน่วงเสียจนรู้สึกลัวว่าเลือด
ในกายมาจุกอยู่ที่ลำคอ ก่อนจะกระอักเลือดออกมา

“อึก” ชูลัวตรงหน้าดำมืด ภาพตรงหน้าดำมืด แทบจะสลบไสล

ไม่นานโขดหินที่สองก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า หนานกงหลิววินยังคง
หลับตานิ่งอยู่เช่นเดิม ทว่าวางแขนของเขากลับยื่นออกมาชี้ร่างชูลัวเอาไว้
ในอ้อมอก ชูลัวไม่ทันระวัง ศีรษะจึงกระแทกเข้ากับแผงอกของหนานกง

หลิววีน

“อีก” นานกงหลิววีนตรงเสียงต่ำออกมา

ซูลัวรับโพล่หน้ามามอง จากนั้นก็ถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยปนร้อนรน
“เป็นอย่างไร เป็นอย่างไรบ้าง”

นานกงหลิววีนเป่าลมออกจากปากอย่างยากลำบาก น้ำเสียงยังเรียบ
เฉยเช่นเดิม “ไม่เป็นอะไร”

ชายหนุ่มมีสีหน้าแข็งค้าง ทำท่าจะเอ่ยก็หยุดไป แต่สุดท้ายก็กัดฟันบอก
“ยกขา... ขึ้นมา”

“หา?” ซูลัวฉงน

“ขา เอวข้า รัดเอาไว้” นานกงหลิววีนหลับตาลงก่อนจะแค้นเสียง
เยือก “ข้าไม่รู้ว่าจะหมดสติตอนไหน เพราะฉะนั้น... ถ้าเจ้าถอดไว้แน่นพอ หาก
สายน้ำปะทะเข้ามา ถึงตอนนั้นก็จะ...”

สองขาเรียวยาวของซูลัวรัดเอวสอบของนานกงหลิววีนเอาไว้อย่าง
แม่นยำในทันที ชายหนุ่มเบือนหน้าหนีไปอีกทาง โฉนเขาถึงได้รู้สึกทึ่งว่าหญิงผู้
ทำท่าทางเช่นนั้นได้คล่องแคล่วและปราดเปรียวนัก หรือว่าเขาจะคิดไปเอง?

จังหวะนี้เอง โชดหินยอดแหลมที่สามก็โผล่ขึ้นทางฝั่งขวาของซูลัวอย่าง
กะทันหัน ตอนที่เงื้อมมือกำลังจะกรีดใบหน้าซูลัว นานกงหลิววีนก็หมุนตัว
พลิกกลับ หญิงสาวรอดพ้นโศกนาฏกรรมที่ใบหน้าเกือบจะเสียโฉมไปได้อย่าง
หวุดหวิด ทว่าแผ่นหลังของนานกงหลิววีนกลับมีรอยแผลลึกเพิ่มขึ้นอีก
แผล

ซูลัวที่ได้ยินเสียงกระแทกหนักหน่วงถึงกับหน้าซีดเผือด นางคว่ำแขน
นานกงหลิววีนเอาไว้แล้วต่อว่าปนเสียงสะอื้นให้ “โง่ท่านถึงต้องทำแบบนี้
ด้วย! ท่านบาดเจ็บถึงขั้นนี้ เหตุใดถึงไม่รู้จักรักษาเนื้อรักษาตัว ข้าจะเสียโฉม
ก็ปล่อยไว้เสียโฉมไปเถิด ไซ้ว่าข้าไม่เคยเสียโฉมเมื่อไรกัน!”

นานกงหลิววีนมองซูลัวด้วยแววตาขุ่นใจ “เจ้าซึ่งมีพลังยุทธ์ขั้นเทพ
ฤทธิ์ห้าดาวกำลังเทียบชั้นเกราะป้องกันตัวกับข้าหรือไร”

ซูลัวเจียบเสียงลงในบัดดล หนานกงหลิววินมองซูลัว พอเห็นศิระเล็ก ๆ ที่ก้มงุดลงกับท่าทางอึดอันตันใจของอีกฝ่าย ชายหนุ่มก็รู้สึกสงสารอย่างบอกไม่ถูก ฝ่ามือใหญ่ทำท่าจะขยับ แต่สุดท้ายก็ทิ้งลงข้างลำตัว ได้แต่มองอีกฝ่ายหนึ่ง “ฝึกฝนพลังยุทธ์มาสักร้อยกว่าปี มีพลังยุทธ์ได้ระดับนี้ก็นับว่ามีพรสวรรค์ล้ำเลิศมากแล้ว สิ่งที่เราอยากได้คือเวลา” ต่อให้เป็นหนานกงหลิววิน หากมีโอกาสฝึกฝนพลังยุทธ์แค่เพียงสามร้อยกว่าปี ก็ไม่แน่ว่าจะมีพลังยุทธ์ระดับชั้นเดียวกับซูลัว

“แต่ข้าอยากช่วยท่าน” ซูลัวเอ่ยออกมาอย่างหตู่ วงแขนของนางกอดรัดหนานกงหลิววินเอาไว้ เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึงสัมผัสถึงบาดแผลที่แผ่นหลังของเขาได้อย่างถนัดถนี่ แผลลักษณะนั้น ข้าเลียดยังออกมาอีกด้วย...

“เจ้าไม่ขยับเขยื้อนก็นับว่าช่วยเหลือข้าอย่างใหญ่หลวงแล้ว” หนานกงหลิววินหลับตาลง กำลังเริ่มทานไม่ไหวอีกต่อไป

มือของซูลัวสัมผัสที่หน้าผากของชายหนุ่ม เวรร้อนรนและกระสับกระส่ายเผยออกมาทางดวงตาของนาง “ท่านเป็นไข้!”

ซูลัวปวดใจจนขอบตาแดงกำ ทว่าหนานกงหลิววินกลับยิ้มบางเหมือนเดิม

“ไม่เป็นอะไร”

สายน้ำไหม้ซัดสาตรุนแรงขึ้นทุกที! โชดหินก็มากขึ้นเรื่อย ๆ! ซูลัวหาโอกาสรักษาบาดแผลให้หนานกงหลิววินไม่ได้เลย! เวลาล่วงไปโดยไม่รู้ตัว ซูลัวรู้สึกว้าวมองของนางเลอะเลือนไปทุกที สุดท้ายก็ตกลงไปในวังวนแห่งความดำมืด

ซูลัวตื่นขึ้นมาอีกครั้ง นางรู้สึกมีนศิระ วิงเวียน... ร่างกายราวกับถูก บดขยี้อย่างไรร่างนั้น หญิงสาวลืมนึกขึ้นช้าๆ ก่อนจะพบว่าตัวเองกำลังนอนหงาย เพราะนางมองเห็นดวงอาทิตย์กลางฟ้าทันทีที่เปิดเปลือกตา นางยังมีชีวิตอยู่หรือ หนานกงหลิววินเล่า ซูลัวไร้เรี่ยวแรงทั้งกาย แต่ก็ยังพยายามที่จะ

มองซ้ายขวา ไม่นานนางก็เห็นหนานกงหลิววีนที่นอนอยู่เคียงข้างกัน

หญิงสาวพบว่ามิเชือกสีแดงเส้นหนึ่งผูกอยู่รอบเอวหนานกงหลิววีน ส่วนปลายเชือกอีกด้านก็ผูกกับเอวของนาง เหมือนกับเชือกสีแดงที่ผูกโยง บ่าวสาวในคืนวันสมรส แม่หายใจแต่ละทีจะปวดร้าวจนแทบขาดใจ แต่นัยน์ตาของนางก็ยังสาตประกายแห่งความสุขอันเจิดจ้า

ซูลัวยิ้มอ่อนโยนตรงมุมปาก นิ้วเรียวยาวปานหยกค่อยๆ ยื่นไปเกาะเกี่ยวกับนิ้วมือของหนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนหมดสติไป เวลานี้ยังไม่ฟื้น หญิงสาวคิดจะพักให้กำลังฟื้นตัวอีกครั้ง ขอแค่นางลุกไหวก็จะช่วยรักษาอาการให้เขาทันที

เวลาเดียวกันนี้... อีกด้านหนึ่งของริมน้ำ ร่างที่มีลักษณะอัปลักษณ์กำลังเดินโซเซเข้ามาหานางพร้อมกับก้อนหินใหญ่ในมือ อีกฝ่ายมีร่างกายสูงใหญ่ เสื้อผ้าขาดวินกระชาะกระเซิง ใบหน้าเต็มไปด้วยแผลเปรอะเลือด แทบจะดูไม่ออกว่าโฉมหน้าที่แท้จริงเป็นเช่นไร

ทว่าซูลัวกลับจำได้ทันทีตั้งแต่แวบแรกที่เห็น คนผู้นี้ทำให้ใครอื่นไม่ แต่เป็นหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตที่ถูกล้างล้างกับดักนั่นเอง

ศัตรูประจันหน้า ความแค้นพุ่งปะทุ! หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตแบกหินก้อนใหญ่เพื่อหวังจะทุบใส่ร่างซูลัวกับหนานกงหลิววีนให้หมดม้วย! ซูลัวทำได้เพียงเบิกตามองหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตที่ย่างสามชুমเข้ามา ทว่ากลับไม่มีริ้วแรงแม้แต่จะขยับปลายนิ้ว หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตก้าวโงนงนมาหยุดข้างๆ ซูลัว ตอนที่หินก้อนนั้นกำลังจะหลุดออกจากมือ เขาปรายตามองหนานกงหลิววีน ทันใดนั้นก็หัวเราะพิลึกออกมา

“น้องตัวดี ชอบบุรุษผู้นี้มากกระมัง หากเขาตายก็คงจะเจ็บปวดมากกว่าตัวเองตายอย่างนั้นสิ” หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตเอ่ยจบก็แผยรอยยิ้มบิดเบี้ยวจากออกมาทางดวงตา จากนั้นหินก้อนใหญ่ก็ร่วงลงมา!

จังหวะนี้เอง ไม่รู้ว่าซูลัวรวบรวมกำลังมาจากไหน นางเคลื่อนไหวร่างกายอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็โถมกายคร่อมร่างหนานกงหลิววีนเอาไว้ หวัง

จะปกป้องศีรษะกับแผงอกของชายหนุ่ม แต่เนื่องจากแรงปะทะอันหนักหน่วง ทำให้ร่างของซู่ว่ฉวนเสียดกับร่างของหนานกงหลิววี่น ริมฝีปากชิดริมฝีปาก ปลายจมูกชนปลายจมูก...

ทันใดนั้นหนานกงหลิววี่นก็ลืมหูลืมตาขึ้นท่ามกลางความน่าระอ้าก-กระอ่วนนี้ สรรพสิ่งรอบกายราวกับหยุดนิ่ง บรรยากาศปกคลุมด้วยกลิ่นอาย อันคลุมเครือ

จากนั้นหिनกัอนใหญ่ในมือหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตก็ถูกหนานกงหลิววี่นสะบัดฝ่ามือเข้าใส่จนกระเด็นลอยไปไกล ขณะที่ตัวหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตเองก็ถูกคลื่นพลังดีดออกไปราวสิบเมตร ก่อนเขาจะผีนกายแล้วล้มลงกันจำเ้า หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตหัวเราะเยือก เขามองออกมา หนานกงหลิววี่นอยู่ในภาวะสติเลือนราง ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือดอย่างน่ากลัว เพราะพิษกำเริบ จากนั้นอีกฝ่ายก็ลุกขึ้นมาด้วยอาการโซเซ ก่อนจะหยิบกริชเล่มหนึ่งออกมาแล้วคำรามลั่น

“ตายเสีย!”

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตจ้วงแทงกริชใส่พวกเขาพร้อมพลังสังหารที่ไม่อาจต้านทาน เป้าหมายของเขาก็คือซู่ว่ฉวนกับหนานกงหลิววี่นที่เวลานี้เป็นหนึ่งเดียวกัน หมายถึงให้ทั้งสองมอดม้วยไปด้วยกัน ซู่ว่ฉวนกับหนานกงหลิววี่นสบตากัน... ทว่าวินาทีนี้เอง เสียงของเด็กน้อยคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากที่ไกลๆ

“หยุดนะ!”

แค่พริบตาเดียว เสียงนั้นกลับดังใกล้เข้ามา เพียงชั่วเสี้ยววินาทีทุกคนก็เห็นเด็กน้อยปรากฏตัวขึ้นบนสันจมูกของแรดยักษ์ตัวหนึ่ง

ซู่ว่ฉวนพินคึนพลังยุทธ์มาได้เล็กน้อย นางรีบผละจากกายหนานกงหลิววี่นแล้วเงยหน้ามองเด็กน้อย อีกฝ่ายมีอายุราวๆ สี่ห้าขวบ มัดจุกน่ารักกลางศีรษะ สวมตุ๋โตวสีแดง คลุมทับด้วยเสื้อแขนสั้นผ้าดิบ ขากางเกงม้วนขึ้นสูงเผยให้เห็นท่อนขาสั้นอวบอ้วนขาวเนียนปานรากบัว

ยามนี้เด็กน้อยยืนเท้าเปล่าอยู่บนสันจมูกของเจ้าแรดยักษ์พลางตะโกน

ถามหัวหน้ากองกำลังคมโลหิต “พวกเจ้าจะต่อสู้กันหรือ หมู่บ้านเถียนหยวนของพวกเรารักสันติ ห้ามต่อสู้กันนะ หากสู้กันจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก”

พอหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นแค่เด็กอายุสี่ห้าขวบเท่านั้น แต่กลับกล้ายื่นมือไม่เข้ามาแทรก ก็อดแค้นหัวเราะไม่ได้ “หมู่บ้านเถียนหยวน? ลงโทษ? ฮ่าๆๆ”

Чульเห็นว่าพลังยุทธ์ของหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตพื้นคือน้อยอย่างรวดเร็ว ข้าเด็กน้อยผู้นั้นก็ดูบริสุทธิ์ไร้เดียงสา นัก นางจึงรีบเอ่ย “เจ้าหนู รีบหนีไปเร็ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า รีบไปๆ!”

เด็กน้อยหันมียิ้มอวดเขี้ยวทั้งสองข้างให้ Чуль “พี่สาว ข้าชื่อเสี่ยวหู”

Чульมองเด็กน้อยด้วยสีหน้าเป็นกังวล “เสี่ยวหู รีบหนีไปเร็วเข้า!”

เสี่ยวหูกลับยกมือข้างหนึ่งขึ้นทำเอว มืออีกข้างก็ชี้หน้าหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตด้วยท่าทางเหมือนผู้ใหญ่ “ข้าแฉกฏให้เจ้ารู้ด้วยความหวังดี แต่เจ้าคิดจะทำร้ายข้าอย่างนั้นหรือ”

“เลิกนุ้ยได้แล้ว ไส้หัวไปเสีย!” หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตรู้สึกว่่าเจ้าเด็กแกแสดผู้ร้่าน่าชิงชังนัก เขาสะบัดฝ่ามือใส่อีกฝ่ายหวังว่าจะกำจัดไปให้พ้นๆ

Чульตั้งท่าจะขยับ ทว่าหนานกงหลิววินกลับฉวยมือนางเอาไว้ เสียงทุ้มต่ำของหนานกงหลิววินดังขึ้นข้างหู “เจ้าไม่จำเป็นต้องลงมือ”

“หรือ?”

“พลังยุทธ์ของเรดย์กซ์ตัวนั้นไม่ต้องไปกล่าวงูยักสายรุ้งสุริยันจันทราร”

“อะไรนะ!” Чульตะลึง เจ้างูยักสายรุ้งสุริยันจันทรามีพลังยุทธ์ระดับไหนกัน ชั้นบรรลู่เก้าดาวระดับสูงเชียวนะ เรดย์กซ์ของเสี่ยวหูตัวนี้ก็มีพลังยุทธ์ไม่ต้องไปกล่าวงูยักสายรุ้งสุริยันจันทราร โลกใบนี้ผิดเพี้ยนไปแล้วหรือไร

แต่ Чульหาได้สนใจเรื่องนี้ไม่ ตอนนี้อยู่สำคัญที่สุดก็คือรักษาอาการของหนานกงหลิววิน หญิงสาวร้่านำโอสถเพลิงปีศาจที่ปรงได้ก่อนหน้าเข้ามาบ่อนหนานกงหลิววิน ขณะเดียวกันก็ปักเข็มทองเก้าเล่มตรงจุดลมปราณเก้าตำแหน่งบนร่างของชายหนุ่ม พร้บตานัน้เข็มทองเก้าเล่มราวกับมีชีวิตขึ้นมา

ปลายเข็มสั้นไม่หยุด

จังหวะนี้หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตก็ตั้งท่าจะสะบัดฝ่ามือไล่เสียวหู ทว่าตอนที่ฝ่ามือของเขาสัมผัสสกายของเด็กน้อยผู้นั้น ให้ตายเถิด! เกิดอะไรขึ้น! เขาพบว่าตนซึ่งเป็นผู้มีฤทธิ์ชั้นบรรลุนำดาวกลับไม่อาจใช้พลังกับเด็กน้อยที่มีน้ำหนักไม่ถึงยี่สิบชั่งคนนี้ได้!

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตออกแรงเพิ่มเป็นยี่สิบเท่าจนเส้นเอ็นที่แขนปูดโปนราวกับไส้เดือนอย่างไรอย่างนั้น ทว่าเด็กน้อยหนักยี่สิบชั่งก็ยังไม่ถึงไหวอยู่บนสันจมูกของแรดยักษ์เหมือนเดิม

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตใกล้เสียดิเต็มที! ทันใดนั้นเอง แรดยักษ์ก็ร้องเสียงดังไล่เขา น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยการข่มขู่!

“โฮก!”

เสียวหูหันไปพลบมัน “ตำนิว อย่าเพิ่งใจร้อนไป เจ้าอย่าได้ย่ากิบเท้าเสียวนะ เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าครั้งก่อนเจ้าแผลงฤทธิ์เตะสุนัขเฝ้าบ้านลุงหลี่จนซุ่มองเท่ง สุดท้ายต้องไปไถนาให้ลุงหลี่หนึ่งปีเต็ม เจ้าลืมแล้วหรือ”

“ฟืดๆๆ” แรดยักษ์ไม่พอใจ แต่สุดท้ายก็ยอมหยุดกิบเท้าของมันที่กำลังจะเหยียบย่ำลง

“...” หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตหนึ่งคิด วาจานี้หมายความว่าอย่างไรกัน เจ้าเด็กคนนี้กำลังจะบอกว่าหากแรดยักษ์ย่ากิบเท้าลงมา เขาจะถูกมันเหยียบจนมอดม้วยอย่างนั้นหรือ

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตรวบรวมพลังยุทธ์ทั้งหมดในกายขึ้นมา จากนั้นก็กระซากร่างของเสียวหูลงมาจากสันจมูกแรดยักษ์ ก่อนจะเหวี่ยงลงกับพื้น เด็กน้อยตะลึงพริ้งพริต! หมู่บ้านเถียนหยวนรักสงบ ไม่เคยมีการต่อตีหรือต่อสู้มาก่อน ยิ่งกว่านั้นก็คือไม่มีใครคิดทำร้ายเด็ก! แม้ตกลงมาจะไม่เจ็บ แต่เสียวหูก็รู้สึกสะเทือนใจเป็นอย่างมาก

“จ้าก!” เสียงร้องให้จ้ำดังสะท้อนฟ้าสะเทือนแผ่นดิน! เสียงนั้นดังก้องจนหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตแค้นแทบจะร้าว

“ฮือๆ เจ้าทำร้ายข้า! เจ้าคนเลว! คนร้ายกาจ! ฮือๆ” เสียวหูร้องไห้โฮพลางชี้หน้าหัวหน้ากองกำลังคมโลหิต

เวลานี้หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตหรือจะสนใจเด็กน้อย เขาชักกริซออกมาหมายจะสังหารชูลัวกับหนานกงหลิววีน ทว่ายังก้าวออกมาได้ไม่ถึงสองก้าว เขาก็เห็นบุรุษวัยฉกรรจ์ในชุดผ้าป่านที่ปะชุนทั้งตัว ขากางเกงม้วนขึ้นสูงแบกจอบไถบนไหล่ก้าวยาวๆ ตรงเข้ามาหา!

ชูลัวกับหนานกงหลิววีนเห็นความเร็วของฝ่ายนั้นแล้วก็ตะลึงงันไป ความเร็วระดับนี้... มันจะ... เร็วเกินไปแล้วกระมัง

หนานกงหลิววีนใคร่ครวญในใจว่า ต่อให้เขาทะยานกายด้วยความเร็วสูงสุดก็ยังไม่เหนือไปกว่าชายผู้นี้ เขาเป็นถึงคุณชายรองหนานกงผู้ที่ได้รับสืบทอดตำแหน่งผู้นำเผ่าพันธุ์หงส์มังกรคนต่อไป ทว่าอีกฝ่ายเป็นแค่ชาวนา สวมเสื้อผ้าเก่าๆ ทั้งยังปะชุน สวมรองเท้าผ้าม่อซ้อเบือนดินโคลน

ท่านลุงผู้นั้นปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตแทบจะในพริบตา พอเสียวหูเห็นอีกฝ่าย เขาก็รีบออกปากฟ้องทันที “ลุงหลี่ เขาทำร้ายข้า! ฮือๆ เจ็บกันเหลือเกิน”

ลุงหลี่เดือดดาลขึ้นมา “กล้าทำร้ายเสียวหูของเราหรือ!”

พลัก! พลัก!

เขาเหวี่ยงจอบในมือไปมาแค่ไม่กี่ครั้ง หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตที่พื้นดินพลั๋งยุบแล้วก็ถูกเลนงานจนหมอบพังพาบไปกับพื้น

“...” ชูลัวตกตะลึง

“...” หนานกงหลิววีนนิ่ง

เด็กน้อยผู้มีพลังยุทธ์ลึกล้ำ แรดยักษ์แข็งแกร่ง ชาวนาท่าทางซอมซ่อที่มีฝีมือฉกาจฉกรรจ์... ชูลัวกับหนานกงหลิววีนประหลาดใจอย่างมาก หมู่บ้านแห่งนี้คือสถานที่ใดกันแน่ โฉนคนที่ดูสามัญธรรมดาอย่างกลายเป็นยอดฝีมือเหนือชั้นระดับนี้!

เสียวหูมองหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตที่นอนร้องครวญครางกับพื้นพลาง

ชี้หน้าอย่างขุ่นขี้ “เจ้าคนเลว แก่ปุ่นนี้แล้วโดนถึงไม่รู้ประสาเอาเสียเลย เออะอะ ก็ใช้แต่กำลัง ขำบอกเจ้าว่าห้ามต่อสู้ เจ้าก็ไม่ฟัง ขำยังจะทำร้ายขำ ตอนนี้นักแล้วกรรมัง ฮี! ขำจะบอกอะไรให้ ผันร้ายของเจ้าเพิ่งจะเริ่มตื้นขึ้นเท่านั้น!”

อะไรวะ! หัวหน้ากองกำลังคมโลहितหัดกายขึ้นนั่งกับพื้น

เสียงร้องไห้ของเสียวหู่ทำให้บิดาของเขาคว่ำไม้ท่อนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามาหาตอนที่มาถึง บิดาของเสียวหู่ก็เห็นบุตรชายของตนชี้หน้าต่อว่าบุรุษผู้หนึ่งที่มีสภาพยับเยินไปทั้งตัว

“ท่านพ่อ! เจ้าคนเลวอยู่ตรงนี้!” เสียวหู่ร้องมือบิดาแล้วเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟัง

เด็กเล็กมีความจำดี เขาบรรยายคำพูดและสีหน้าท่าทางของทุกคนในเหตุการณ์เมื่อครู่โดยไม่มีตกหล่นแม้แต่นิดเดียว สุดท้ายเขาก็สรุปออกมา “พี่สาวคนสวยกับพี่ชายรูปร่างเป็นคนดี แต่เจ้าอัปลักษณ์ผู้นี้เป็นคนชั่ว เขาทำร้ายขำ!”

บิดาของหวังเสียวหู่คือท่านหวังแห่งหมู่บ้านเถียนหยวน ท่านหวังนี้หัวหน้า ก่อนซึ่งตาใส่หัวหน้ากองกำลังคมโลहित “หมู่บ้านเถียนหยวนของเรามีกฎปฏิบัติต่อคนดีเยี่ยมคนดี ปฏิบัติต่อคนเลวเยี่ยงคนเลว ในเมื่อเจ้าเป็นคนเลว ถ้าเช่นนั้นก็ต้องเจอกับกฎคนเลว”

หัวหน้ากองกำลังคมโลहितไม่ยอม “ข้าเป็นคนเลวที่ไหนกัน”

ท่านหวังเอ่ย “แค่ดูจากรูปลักษณ์ก็รู้ว่าเจ้าเป็นคนเลว เอาละ เลิกได้เถียง เห็นแก่ที่เจ้าทำผิดครั้งแรก ส่งตัวไปไถนาแล้วกัน”

‘อะไรวะ! ไถนา?’ หัวหน้ากองกำลังคมโลहितแทบจะสะดุ้งพรวดขึ้นจากพื้น จากนั้นเขาก็ถึงตาใส่ท่านหวังอย่างแค้นเคือง ก่อนจะเอ่ยวาจาออกไปตามความคิด “ข้าคือหัวหน้าระดับสูงของกองกำลังคมโลहित ข้ามียอดฝีมือ ได้อาณัตินับพันคน แต่บัดนี้พวกเจ้าจะให้ข้าไปไถนา? ดูที่ว่าพวกเจ้าครองหน้าที่ตายกันหมด!”

หัวหน้ากองกำลังคมโลहितพูดยังไม่ทันขาดคำ ลุงหลี่ก็ใช้จอบเคาะศีรษะ

ของเขา

โป๊ก!

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตยกมือขึ้นกุมศีรษะ แทบจะรำไห้ออกมา ลุง
หลี่ถิงตาสีเทา

“รีบไปทำงานกับข้าได้แล้ว พุดจาเพื่อเจ้าอยู่ได้!”

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตกุมศีรษะที่ปวดโปนขึ้นมาคล้ายลูกหม่นโถว
“...อีก”

เขาจะต้องสะกดกลั่นความเคียดแค้นเอาไว้ แล้วเดินตามหลังลุงหลี่ไป
โดยดี ลุงหลี่มีที่นาชั้นหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากธารน้ำ ดังนั้นเดินไปเพียงห้าสิบ
เมตรก็ถึงสถานที่ที่เขาต้องไถนาแล้ว

ลุงหลี่กำชับ “รีบทำงานเร็วๆ ข้า ไม่อย่างนั้นข้าจะไม่ให้เจ้ากินข้าว!”

หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตคิดในใจว่า ‘ใครอยากจะกระเดือกข้าวของ
พวกเจ้ากัน!’ เนื่องจากความคับแค้นแน่นอก กอปรกับความรูสึกไม่ยอมจำนน
ทำให้หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตทำงานเชื่องช้า ประสิทธิภาพจึงพลอยต่ำลงไป
ด้วย

ลุงหลี่บ่นสื่อน้ำดูยามมองหัวหน้ากองกำลังคมโลหิต “เจ้าหนู เจ้าคิดจะ
ทำอะไร!”

‘เจ้าหนู?’ หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตเกือบกระอักเลือด!

ลุงหลี่เห็นอีกฝ่ายไม่ขานรับก็ไม่พอใจขึ้นมา รู้ไว้เถิดว่าการไถนาคือการ
เริ่มต้นปลูกพันธุ์พืช นับว่าเป็นงานที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก แต่เจ้าคนผู้นี้กลับอิดๆ
ออกๆ รึๆ รออๆ

แล้วที่ไช้ตอนว่วในมือลุงหลี่สะบัดใส่บั้นท้ายหัวหน้ากองกำลังคมโลหิต!
หัวหน้ากองกำลังคมโลหิตถูกแสบหัวจนสะดุ้งโหยง เขาคำรามอย่างเกรี้ยวกราด
“เจ้าทำอะไร!”

ลุงหลี่มีสีหน้าทะมึน เขาหวดแส้ในมือไปมา ไม่รู้ว่าแส้เส้นนี้ทำจากวัสดุ
ใด เพราะมันทำลายเกราะป้องกันของหัวหน้ากองกำลังคมโลหิตที่มีพลังยุทธ์

ชั้นบรรลู่หัดาวได้

หัดหน้ากองกำลังคมโลหิตจนปัญญาจะตอบได้ ลู้ก็ไม่วะ หนึ่ก็ไม่รอด จึงทำได้เพียงยอมทำตามคำสั่ง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ยอมจำนน ชายหนุ่มซี้หิ้ว ไปที่ซูลัวกับหนานกงหลิววีนซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลออกไป “ไหนถึงมีแค่ข้าที่ต้อง ทำงานด้วย เหตุใดพวกเขาสองคนถึงไม่ต้องทำ”

ลุงหลี่แค้นเสียง “ฮิ! พวกเขาบาดเจ็บ เป็นคนป่วย เจ้าไม่ใช่คนป่วย ทุกคนที่นี่ต้องทำงาน ไม่ทำก็ไม่มีข้าวกิน”

หัดหน้ากองกำลังคมโลหิตไม่ยอม “ข้าก็ป่วยเช่นกัน!”

ลุงหลี่หัดเราะเยือก “เหอะๆ”

เทียบกับหัดหน้ากองกำลังคมโลหิตผู้ม่ี่ชะตากรรมอันน่าเวทนาแล้ว เวลา นี้ท่านหวังกำลังเชื่อเชิญซูลัวกับหนานกงหลิววีนให้ไปเยือนที่เรือนพักของเขา ด้วยท่าที่เป็นมิตรยิ่งนัก